

EXPORT-IMPORT

zastoupení fy. MEIO Rakousko
VYBAVENÍ PRODEJEN

zastoupení fy. FASCO Německo
TEXTILNÍ ETIKETY

zastoupení fy. TESPA Švýcarsko
LEPIDLA

VYRÁBÍ A DODÁVÁ

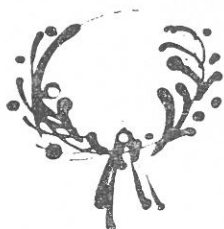
* Rehabilitační vany
* Vybavení pro stávkovací zařízení

TELEFON : 3393-5
TELEFAX : 3397
TELEX : 144692

Gymnázium zpráva

GYMNÁZIA V PELHŘIMOVĚ
1981 - 1991

Století zpráva

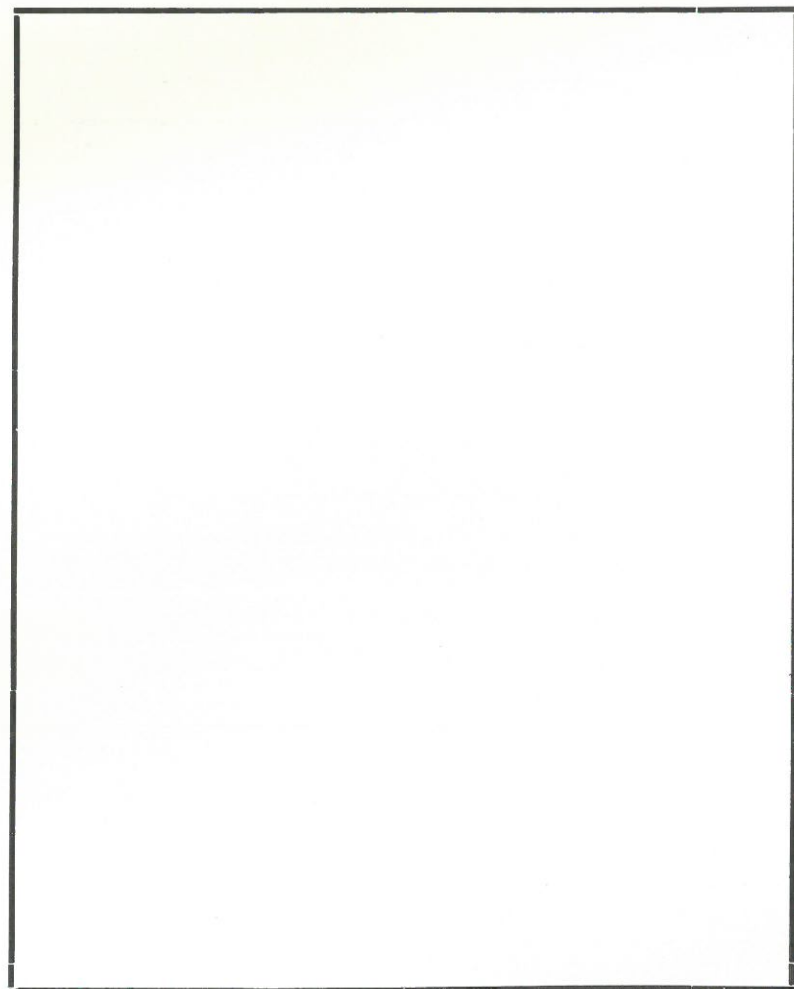
GYMNÁZIA V PELHŘIMOVĚ

1981-1991

Vydalo gymnázium v Pelhřimově
Zpracovala redakční rada pod vedením Marie Vojnové
Grafická úprava: Zdeněk Vonásek
Fotografie: Jiří Fajt, Luděk Rašek, Blanka Veverková, Marie Vojnová
Vytiskly Jihočeské tiskárny, provoz 4 Pelhřimov — 474497/91
Dotisk: 500 výtisků

MLÁDEŽ TRPÍ TÍM, ŽE NEJSOU ŠKOLY, V NICHŽ BY SE
UČILA ŽÍT S LIDMI A SE SVĚTEM.
(Adam Mickiewicz)

Gymnázium — pohled na přední část

PROMĚNY

STANISLAV MAKOVEC

Rok 1991 je pro pelhřimovské gymnázium rokem 120. výročí jeho obnovení. Při této příležitosti vydává ředitelství školy, profesorský sbor a skupina příznivců školy výroční zprávu, která se snaží postihnout období posledních deseti let v životě školy. Přehlédneme-li uplynulé desetiletí očima lidí, kteří jsou se školou spjati, ve školství delší dobu pracují a mohou tedy srovnávat, neuniknou nám závažné změny, které se ve školství odehrály a odehrávají. Právě uplynulé období bylo na změny zvláště bohaté. Otázkou zůstává, zda to byly vždy změny promyšlené, které školství prospěly. Odpověď na položenou otázku není vůbec jednoduchá a jednoznačná, tak jako nejsou jednoznačné názory na obsah a formy vzdělávání.

Gymnázium je školou, kterou reformy a změny zasáhly asi nejvíce. Dá se říci, že jsme ve škole absolvovali jeden permanentní experiment. Součástí tohoto experimentu byla především polytechnizace studia ve formě odborných předmětů a odborné praxe, množinové pojetí matematiky, překotné zařazení informatiky a výpočetní techniky a nové nazírání na způsob výuky cizích jazyků. V řadě případů je třeba říci, že záměry autorů experimentu nepřihlížely k reálným možnostem škol a v důsledku toho se teorie silně vzdálila od praxe. Zkušenosti ukazují, že zavedení informatiky, byť překotné a nedokonale materiálně zabezpečené, bylo nanejvýš nutné a užitečné. Naproti tomu úporné snahy o přílišnou polytechnizaci gymnaziálního studia mnoho užítku nepřinesly.

Celé uplynulé období je rovněž poznamenáno nedostatkem kvalitních učebnic.

Vzdor výše uvedeným skutečnostem je třeba zdůraznit, že se podařilo zachovat základní princip gymnaziálního vzdělání. Podařilo se v rámci daných možností poskytovat studentům solidní všeobecně vzdělanostní základ a připravovat je ke studiu na vysokých školách i pro uplatnění v praxi. Zvládnutí tohoto náročného úkolu bylo možné z valné části proto, že profesorský sbor, jeho jednotliví členové správně pochopili poslání a smysl gymnaziálního vzdělání a snažili se připravovat své žáky tak, aby i v dalším studiu byli úspěšní. Tuto skutečnost dokumentují velmi dobré výsledky našich studentů v přijímacím řízení na vysokých školách. Studenti gymnázia dosáhli za uplynulé období řady významných úspěchů v předmětových a sportovních soutěžích. K nejúspěšnějším studentům patří Jan Macháček, který reprezentoval školu na mezinárodní úrovni.

MLADÍ, KTERÝM SE VŠECHNO ODPOUŠTÍ,
NEODPOUŠTĚJÍ NIC.
(G. B. SHAW)

V roce 1986 organizovala škola celostátní kolo matematické olympiády nejvyšší kategorie.

Ve škole pracuje redakční rada časopisu „Napínáček“. Tento školní časopis poskytuje prostor pro první literární pokusy studentů a informuje o aktuálním dění ve škole. Je tedy zřejmé, že škola pečuje o celkový rozvoj osobnosti studentů.

Neoddělitelnou součástí výuky je její materiální stránka. Rovněž tato oblast se za uplynulé období výrazně proměnila a bude se i nadále měnit. V roce 1989 byla dokončena přístavba pavilónu odborných učeben, čímž se podstatně zlepšily podmínky pro výuku přírodovědných předmětů a jazyků. V roce 1990 byla zrekonstruována část suterénu na šatny pro žáky. Uvedení šaten do provozu znamená výrazné zlepšení hygienických a estetických podmínek ve škole. Pokračuje vybavování školy výpočetní a didaktickou technikou. Rekonstrukční práce budou probíhat i v příštích letech a zasáhnou jak vlastní budovu školy, tak její nejbližší okolí. V plánu je dostavba pavilónu odborných učeben a jídelny. Stravování žáků a učitelů se v poslední době rovněž zlepšilo zavedením školního stravování pro gymnázium v SKP Máj.

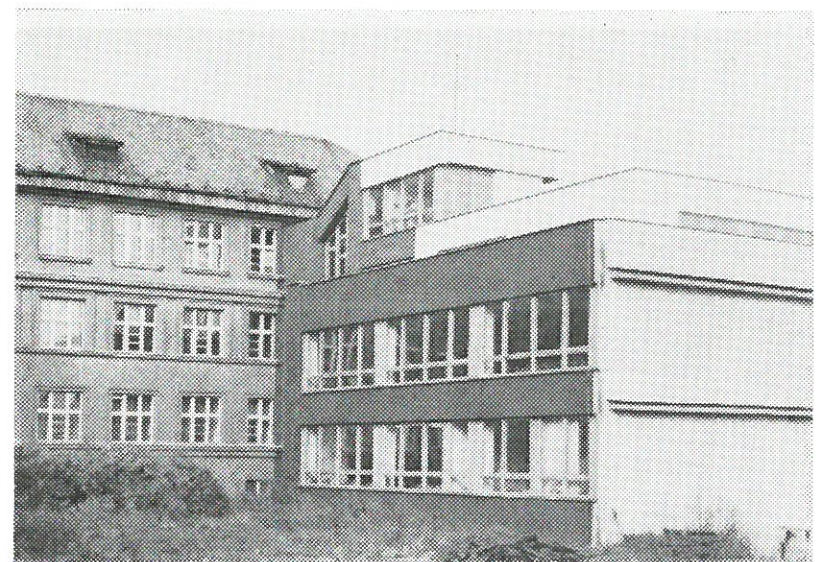
Jak už bylo řečeno, prodělává gymnaziální vzdělání řadu změn. Tyto změny zahrnují jak obsah, tak i organizaci studia. Obsahová stránka výuky má stále na zřeteli kvalitní přípravu studentů k vysokoškolskému studiu. Od školního roku 1990/91 se opouští systém odborných předmětů na gymnáziu a zavádí se opět třídy přírodovědného, humanitního a všeobecného zaměření. Kromě obvyklých všeobecně vzdělávacích předmětů pokračuje výuka informatiky a programování a nově je zavedena estetická výchova. Ve 3. a 4. ročníku volí žáci další předměty podle svého zájmu. Výuka těchto předmětů je organizována formou seminářů a cvičení. V současné době jsou zavedeny semináře z fyziky, chemie, biologie, ekologie, zeměpisu a psychologie. Po delší odmlce se vyučuje pro zájemce i latina. Do budoucna plánujeme zavedení společenskovedního semináře a konverzace v cizích jazycích. Novinkou školního roku 1990/91 je pokusné otevření primy osmiletého gymnázia. Do této třídy bylo přijato 28 žáků po ukončení 5. třídy základní školy. Kromě toho máme na škole 2 třídy se zaměřením na matematiku a fyziku, jejichž studijní plán preferuje uvedené předměty.

Jazyková výuka vychází ve většině případů ze zájmu žáků a je orientována na aktivní používání jazyka. Na škole působí zahraniční lektori z Kanady a USA, udržujeme kontakty s gymnáziem v rakouském městě Vöcklabruck a se školou gymnaziálního typu v holandském městě Waddinxveen. Změněné společenské a politické poměry s možností cestování výrazně motivují žáky ke studiu cizích jazyků.

Současná doba je charakterizována sbíráním zkušeností a hledáním optimální varianty gymnaziálního studia. Spolu

se změnou obsahu a organizace studia se mění i pohled na funkci vzdělání. Vzdělání se stává osobní devizou, která slouží jako prostředek k realizaci člověka ve společnosti.

Závěrem si tedy přejme, aby se práce studentům a profesorům školy i nadále dařila, aby přispívala k tvůrčímu rozvoji ducha, aby gymnázium v Peřimově bylo stále přední vzdělávací a kulturní institucí pelhřimovského regionu.

NENÍ HANBA UPADNOUT, ALE PŘÍLIŠ DLOUHO LEŽET!
(FRANCOUZSKÉ PŘÍSLOVÍ)

*Gymnázium — pohled ze dvora
na přístavbu*

VZPOMÍNÁNÍ NA ČTYŘI UROZENÉ

ZBYNĚK VAVŘÍN

Velký pábítel Bohumil Hrabal říká v Klíče na kapesníku: Na střední škole jsem měl tu chybu, že jsem se nedovedl učit. Já jsem se nedovedl podívat na jakoukoliv učebnici, dostával jsem z ní psotníček. Moje kniha byla všechno to venku, praví Hrabal.

Já měl během svého pobytu na pelhřimovském gymnáziu to štěstí, že jsem mezi tím hrabalovským *vším venku* potkal navíc několik profesorských osobností vpravdě urozených. Tihle moji záškořáci kantoři věděli a uměli. Byli nádherně posedlí. Nepřestávají mě okouzlovat i po mnoha desítkách let.

Pelhřimovský rodák profesor *Jan Fried*, RNDr. (1881—1965), počátkem tohoto století spoluzakládá pelhřimovské muzeum, podílí se na vydávání Vlastivědného sborníku českého jihovýchodu, rediguje studentské almanachy.

Takzvaný regionální kulturní pracovník šmejdí, pátrá, objevuje. Dopídí se, jak to bylo s obyčejem shazování kozla z věže kostela sv. Víta, renovuje zajímavé zápisy hlášeného Dremsey, ve stříšce strážního traťového domku u Dobré Vody potvrdí rozvodí — střechu Evropy . . .

Má rád kuriozity, život nebere vždycky jenom vážně. Vzbudí pohoršení místních notáblů, když za nadšených ovací přihlížejících občanů na zádech provazochodce Třísky nad hlubinami náměstí absolvuje cestu tam a zase zpátky.

Jako sekundán přináším do jeho muzejní pracovny zdošený okraj středověké nádoby z navážky mezi starým hřbitovem a cestou k nádraží. Je překvapen a já polichocen. Padli jsme si do očí na dlouhé časy. V jeho službách ochotně třídím mince, kreslím boží muka a náhrobní kameny, opatrně oprašuji Mánesův prapor Záboje. Chodím mu pro egyptky a venčím jezevčíka. V době jeho nepřítomnosti hlídám muzeum a on mi z dalekých cest posílá pohlednice s krásnými známkami.

Za okupace, po zatčení děkana Vaňka a uloupení jeho majetku a sbírek, zachraňuje z rukou gestapa autentickou kytaru Karla Havlíčka Borovského.

V roce 1953 veřejně vyjádří souhlas s obsahem článku v Dikobrazu, v němž se kritizuje nesmyslnost a nevkus novostavby veřejných záchodků v horní části náměstí po boku vzácného renesančního domu — nynějšího muzea. Postaví se i proti štvanicím na autora kritiky.

V roce 1958, uprostřed stále neutuchající a záslužné práce pro město, je z muzea vyobcován.

U pamětníků zůstává jeho živoucí portrét trvale zafixován v okenním rámu prvního patra někdejší rodové lékárny v západní frontě náměstí. Těm obrýleným očím v dobrácké tváři, s bradou opřenu v podobě V mezi ukazovák a palec — těm očím máloco uniklo.

Až se někdy někomu podaří rozšifrovat svérázné gotické písmo páně profesorových deníků, nepochybně se dočkáme překvapení, která si nezaslouží, aby byla promlčena.

Univerzitní profesor *Josef Kratochvíl*, akademik (1878—1958), vynikající přírodovědec, autor osmivazkové Topografické mineralogie Čech, začíná svou kantorskou dráhu na pelhřimovském gymnáziu. Jedinečná posedlost dobrat se za svého života Země ponouká pana profesora k prázdninovým návratům do našeho kraje, zejména za tajemstvím středověkého dolování. Proklepává kameny se stopami rudných žil, sestupuje do jam po opuštěných šachtách, zkoumá slehle obvaly, sotva znatelné haldy a výtoky důlních vod, dosud vyvěrající v podobě stříbrných studánek.

Starodávné obce Rohozná, Nový Rychnov a Česká Vyskytná, již stříbrné doly vynesly dokonce hodnost městečka, Dobrá Voda, Proseč, Putimov, Čejkov a další místa jsou trvale a slavně poznamenána novou ověřovací kutací činností profesora Kratochvíla. Ve stovkách hlášení, jež podal v desítkách publikací, nemohl zapomenout ani na Křemešník a jeho tajemný periodický pramen. „Příčina tohoto podivuhodného zjevu je jednoduchá“, píše profesor Kratochvíl. „Je to v podstatě výtok vody násoskou ohnutou . . . V Čechách je jediný podobný pramen na Křemešníku u Pelhřimova. U něho původ podzemní nádržky je umělý, tam totiž starý důl na stříbro se plní vodou, která až začátkem léta počne vytékati. Není divu, že se úkaz takový spojuje s vírou v zázračné účinky pramene.“ Tuto hypotézu vyslovil pan profesor ve Vlastivědném sborníku v roce 1929 a tuším, že mu ji dosud nikdo nevyvrátil.

Jako muzejní famulus jsem si někdy v té době profesoru Friedovi posteskl, jak chudičké je na drahé kameny naše Podkřemešnicko. Nemohl jsem tušit, že k zaplacení stesku pošle za mnou vzápětí kapacitu, v té době z nejproslulejších. Profesor Kratochvíl objevil se na našem klukovském fotbalovém plácku mezi obecními domy a ještě rozjíveného hrou vylákal mě na krátkou, pro mne však nezapomenutelnou exkurzi. Prošli jsme městskými sady, minuli perleťárnu a za Krasíkovými stáli u impozantní stěny lomu. Podal mi kladívko a pravil: „Nuže vzhůru, hledači pokladů!“

Z nevýslovných rozpaků vysvobodil mě až po několika okamžicích, kdy z nepatrné žulové pukliny vlastní rukou vydrolil pár miniaturních fialových krystalků. Byl to fluorit, česky kazivec.

První drahokamínky mého života jsem pak až do mužných let choval jako v bavlnce v krabičce od zápalek.

HLAVNÍM ÚČELEM VZDĚLÁNÍ NENÍ VĚDĚT, ALE KONAT.
(HERBERT SPENCER)

OPTIMISMUS JE NEJPŘÍJEMNĚJŠÍ FORMA ODVAHY.
(ANATOL FRANCE)

Dodnes mi fosforeskují ve vzpomínce na kantora, jehož si vážím stejně jako jistého Kryštofa Kolumba.

„Nemohu čekat, že mé Dějiny budou uvítány se zájmem úměrným lásce, s jakou byly psány. Nechci mluvit o námaze tam, kde jsem pracoval s patriotismem historika zamilovaného do svého rodiště, a nemohu tedy činit ani nároku na vděk, třeba jen morální, za práci, kterou jsem na sebe vzal nejen dobrovolně, ale i s nadšením. Byl bych však šťasten, kdybych svým dílem dovedl jen kus té lásky k minulosti našeho krásného města, s kterou jsem o ní psal, i na své krajany a kdybych se zájmem o ni dovedl v nich probudit také ne-li lásku, tedy aspoň úctu a šetrnost k památkám této minulosti, která právě v poslední době poklesla v některých kruzích tak nebezpečně . . .“

V úryvku z předmluvy k prvnímu dílu velkolepých Dějin královského města Pelhřimova a jeho okolí promlouvá největší pelhřimovský rodák, profesor Univerzity Karlovy, akademik *Josef Dobiáš* (1888—1972). V šesti objemných dosud vydaných svazcích je soustředěno životní dílo skladatele, nad jehož rozhledem a pílí smekají klobouk vědci ze široka daleka.

Prameny svého domova hledá a nachází ve Vídni i v Londýně, navštěvuje Vatikán, Paříž i Stockholm . . . Tisíce a tisíce knih, listin a zápisů prochází jeho rukama. Začátkem třicátých let je opět dočasně doma v muzejním kamrlíku v sousedství Národního domu.

Jako snaživý kvartán přenáším na jeho stůl tkaničkami ovázané svazky listin. I stane se, že z jedné vypadne jakýsi útržek a ladně slétne na podlahu. Shýbám se. „Ne, chlapče!“ ozve se od páně profesorova stolu, „Takhle ne.“ Zastavil moji horlivou ruku a potom sám, opatrně, za pomoci pinzety zvedá zažloutlý cípek z podlahy na stůl. A potom kradivě pohlédne na červenajícího se kvartána a jaksi omluvně, s vlídným úsměvem tiše dodá: „Tomu útržku jsou tři století, chlapče . . .“

Úsměv provází pana profesora i po mnoha létech v roce 1945 při návštěvě Umělecké besedy v Praze na Malé Straně. Hrajeme tam Rozbitou trilogii — to už se nejmenujeme Malá komedie z Pelhřimova, ale Divadlo satiry.

„Nu — přišel jsem se podívat, kdože to tu z Pelhřimova zvedá ten náš štít“, říká s dojemnou plachostí a z náprsní kapsy vyjímá novinový výstřížek s červeně podtrženými řádky, jimiž naši šestku uvítal v Praze spisovatel Jan Drda: „Aj, ty Pelhřimove, jihočesky zastrčený, zdaleka nejsi nejmenší, aspoň v divadelním punktu, mezi městy českými, neboť těch šest mládenců a dívek, kteří z tebe s elánem přijeli provozovat satirické divadlo, vysoko zvedá tvůj štít . . .“

Štít královského města Pelhřimova pozvedl náš urozený pan profesor do výšin nadoblačných. Rodný dům slavného rodáka však v Pelhřimově zůstává dodnes utajen. Není prý jím ona poněkud zchátralá budova čp. 287 s táflovanými dveřmi nahoře v Hrnčířské ulici. Ta se podle vytrvalého

tvrzení starousedlíků o narození pana profesora nikterak nezasloužila — stojí tu jen v místech domu původního, vskutku rodného . . . Pelhřimovský výtvarník Zdeněk Vonášek míní, že kolébka novorozeného Josefa stála za Vítem, v domě čp. 120, v kdysi proslulém hostinci U Dvořáků, kde Josefu Kajetánu Tylovi tolik chutnávala zelňačka a kde nocovával i Karel Havlíček Borovský při svých spanilých jízdách do Proseče-Obořiště za Julinkou, holkou milovanou . . .

„Co vás nemá!“ ozývá se jedna z původních rodaček domu čp. 120. „Profesor Dobiáš se narodil v domě vedlejším, čp. 119, kde se tenkrát pronajímaly byty a kde starí Dobiášovi bydleli, než se krátce po Josefově narození přestěhovali do Hrnčířské . . .“

Domorodci uvádějí další a další verze a varianty, vědátoři šukají od čerta k ďáblu.

Věřme, že jednoho krásného dne se páně profesorova pamětní deska neobjeví někde nad městem na některém z hodnověrných paneláků.

Když se podle pelhřimovské legendy legendární profesor *Jakub Hron* (1840—1921) na vrchovatě naloženém žebříňáku stěhoval z Prahy do rodného Metánova, při zastávce v Pelhřimově napájel jeho synovec koně vodou z kašny na náměstí. Policajtem atakován a posléze panem lékárníkem Friedem poznán, byl pan profesor slavnostně uveden do hostelu Slávie mezi příslušníky stošní společnosti Svíčka.

Moc legrace si páni měšťanostové s proslulým vynálezcem, jazykozpytcem a básníkem neužili. Zlákán ke hře s kulinou po zelenině běhající, nudné a harašivé — neboli biliáru, nalomil kulostrk — neboli tágo a odešel na kutě, aniž co poplatil.

MLADIČKÝ BAZÁK — čili student František Drahorád, později profesor řečený Fery, s úctou vzpomínal ještě nedávno na srazu abiturientů ročníku 1938 na páně výslužníkův havelok a klobouk hronoid — nebo také pohlavní pokrytec zvaný, zavěšený na stěně lokálu.

Po pětadvacet let vyučoval zpyták — neboli profesor Hron fyziku a matematiku na gymnáziu v Hradci Králové, než byl předčasně penzionován, údajně pro podivínství. Leč nevzdal to: ještě v jednašedesáti letech života pouští se do medicíny, v šestašedesáti začne studovat práva.

Za vynález lazuta, pomocí něhož na místo vyvýšené možno vylézt a tam libě prodletí, získává na Československé výstavě v Praze r. 1895 medaili. Sestrojuje balón v podobě slona. Samokuřič na zahánění pachu v pitevně. Bufo do nepohody podle meteorologických pozorování. Visací ležadlo hovník zvané, čepicí muhatku . . . a buňát nejlepšinatý, nezkotitelný, jenž v četných exemplářích šířil pověst tvůrce po celé vlasti.

Vlastním nákladem a především pro vlastní potřebu a potěšení vydal libomudrun Hron víc jak tucet učených spisů.

MLADÍ LIDÉ SVOU TOUHU PO ORIGINALITĚ VYJADŘUJÍ
TÍM, ŽE SE OBLÉKAJÍ VŠICHNI STEJNĚ.
(RING LARDNER)

ORLOVÉ SE NĚKDY SPUSTÍ NÍŽE NEŽ SLÍPKY, ALE SLEPICE
SE NIKDY NEVZNESOU DO OBLAK.
(I. A. KRYLOV)

Ve svazku Libomudravna čili Put myse!by ze Stagyry do Metánova a čteme pozoruhodný výrokát:

Jedinát je bytost svými jakotami od ostatních líšitelna, líšená, líšitná. Neboť není druhé bytosti, která by jí byla podobna, neb s ní shodna neb s ní slučitelna. Taková bytost je čistá, pouhá, jedna, jednotlivá, jediná, jedináta.

S'ovutného jedináta Hrona jsem s matkou a otcem, někdejším absolventem pro Hrona neblahého královéhradeckého gymnázia, navštívil v životě porvé a naposledy v jeho rodišti. Psal se rok 1920 a staříčkový výslužník už neměl světu co povědět — a já kojeneček teprv ne.

V poněkud předčasném nekrologu označuje Karel Čapek Jakuba Hrona za Dítě doby, Dona Quijota XIX. století. A dodává: „Já sám píši tento článek z kalamáře, jež vynalezl Hron. Je to hranatá nestvůra jménem Buňát, kde hladina inkoustu je udržována atmosférickým tlakem vždy ve stejné výši. Nevím, kolik je všech vynálezů Hronových, ale jisté jsou všechny podloženy názorem, že kterýkoliv obor života lze reformovat vědou.“

Nad Hronovým hrobem u jižní zdi částrovského hřbitova pronesla kdysi jedna z místních tet: „Vědí, on to byl profesor — ale od místa hodný člověk.“

I profesor Kuba Hron Metánovský, obzvláštník z horského krabátu českomoravského, moje pozdní studijní láska, patří mezi urozené.

ŠMAT

DUŠAN TOMÁŠEK

Začalo to v kvintě nebo sextě, tedy někdy v roce 1940. Kde se vzal, tu se vzal, objevil se v naší třídě čestný titul Šmat (už opravdu nevím, odkud, možná spojením slov šach mat, možná odvozením ze slovesa šmatati, kdoví?). Býval jím poctěn ten, kdo vyfasoval kouli neboli sardel, tedy pátý stupeň prospěchu. Zvlášť zasloužilý koulař, který v jediném dni inkasoval pětky dvě (také jsem jednou dosáhl tohoto úctyhodného skóre!), býval pasován na Ōbršmata. Lid studentský, jak známo už ze Žákových Študáků a kantorů, si zpřijemňoval život různými svépomocnými akcemi. Instrukce šmatů patřila mezi ně.

Přišel podzim 1941, zahájili jsme septimu a netušili, že se nad gymnázium stahují mraky. Začaly se sbírat za obzorem už koncem července, kdy tzv. říšský protektor Neurath přikázal protektorátní vládě „redukci českých středních škol“. Mezi místy, kde už neměli zahájit nový školní rok v prvních třídách, byla Mladá Boleslav, Příbram, Písek, Telč, Jihlava a dvaadvacet dalších. Pelhřimov tam nebyl.

Situace se radikálně změnila koncem září 1941 po příchodu Neurathova zástupce Heydricha. Okupanti hledali sebemenší záminky k potlačení českého školství a našli je

v různých nápisech či letáčích, jejichž autory byli skutečně či údajně studneti. Svědčí o tom i dopis tehdejšího ministra školství Kaprase zaslaný 5. prosince státnímu prezidentovi Háchovi: „... Pan ministr Krejčí odevzdal mně opis dopisu pana říšského protektora Vám 1. prosince t. r. zaslaného, jehož první bod týká se školství... V říjnu t. r. objevovalo se skutečně na středních školách našich nápadně mnoho incidentů, způsobených nerozvážeností mladých lidí, neuvědomujících si následky svých jednání.“ Po výčtu různých opatření, která měla zabránit recidivě, končí pan ministr své hlášení informací: „Pro úplnost sděluji ještě, že v říjnu a listopadu byly pro podobné incidenty zrušeny trvale a neodvolatelně školy gymnasia v Jihlavě a v Pelhřimově, dále pouze zavřeny (tedy nezrušeny) gymnasia v Místku a v Uher-ském Hradišti, učitelství v Kladně, průmyslová škola v Kladně, obchodní akademie ve Frýdku a abiturientský kurs na obchodní akademii ve Slaném. Račte přijmouti, pane presidente, projev mé hluboké úcty.“

Byl to pro nás úder pod pás. Jen několika jedincům z celé školy, pravděpodobně těm, jejichž rodiče byli u okupační moci dobře zapsáni, bylo dovoleno dostudovat na německé škole. Ostatní si museli hledat umístění a obživu kde se dalo. A protože naše septima B, na rozdíl od áčka, byla ze dvou třetin složená z přespolních, znamenalo to navíc i rozchod. Co teď?

Ke slovu se dostal Šmat. Už v sextě jsme občas vydali osmerkový letáček s drobnými zprávami, žebříčkem soutěže šmatů, žertovnou inzercí, veršičky apod. Teď jsme se rozhodli, že Šmat bude vycházet jako „časopis“. Bude zkrátka udržovat mezi námi kontakt. Už vám nepovím, kdo to vymyslel a kolik čísel celkem vyšlo, snad šest, devět. Zpočátku bez ilustrací, později s kresbami „vyvedenými v barvách“. Rozsah od čtyř do dvanácti stran, obsah nejrůznější, včetně povídek, básní, inzerátů, ale i invektiv proti okupantům. Přispíval každý, kdo mohl. Nešlo o uvědomělý odboj, zdaleka ne, spíše o pokračování klukovin v jiných, doslova smrtelně vážných podmínkách (nevím, jak by to dopadlo, kdyby se některé číslo dostalo do nepovolaných rukou).

Šmat vycházel jen v jednom exempláři, s průvodním listem, na němž byl seznam „abonentů“ s adresami. Každý byl povinen poslat výtisk nášledujícímu. Do kolonky přitom uvedl nové informace o sobě nebo o kamarádovi, změnu adresy, zaměstnání i vzkaz.

S napětím jsem pokaždé očekával návrat nejnovějšího čísla, které jsem před měsícem či dvěma poslal do světa. A mrzí mě, že se mi vše i s průvodními listy po válce kdesi ztratilo. Našel jsem pouze dopis Karla Plášíla z Arnešovic z 22. listopadu 1943, podepsaný jeho přezdívkou Vicomte de Buffon a titulem rédacteur en chef (mně se říkalo „odpovědný redaktor“). Je to jediný písemný důkaz, který mám, napsaný vážným i žertovným „oficiálním“ slohem. Obsahuje návrh na vydání vánočního čísla Šmatu: „... Obsahová stránka by byla poněkud stručná, toliko úvodní článek a direktivy. Úvodní článek by byl psán ve smyslu doby, byl by spíše všem šmatům mementem pro budoucí rok, který zajisté bude kulminačním pro vývoj událostí a tím i roz-

JE TŘEBA PĚSTOVAT HODNĚ PŘEMÝŠLENÍ A MÉNĚ
UČENOSTI.
(DEMOKRITOS)

NIKDY NEMÁME DEFINITIVNĚ PRAVDU. MŮŽEME SI BÝT
JISTI JEN TÍM, ŽE SE MÝLÍME.
(RICHARD FEYNMAN)

hodným pro naši společnou věc . . . Expedice by byla provedena obvyklým způsobem.“

Jenže to už se do našich řad vloudil stín nejistoty či nedůvěry. Předchozí číslo „časopisu“ se nevrátilo. Opatrnou sondáží se mi nepodařilo zjistit, kde, u koho a proč uvízlo. A po Novém roce 1944 jsem byl navíc s několika spolužačkami a spolužáky „darován“ ministrem Moravcem na nucenou práci do reichu. Naše adresy se rozkutálely příliš daleko. Dvouletá existence Šmatu tím skončila . . .

Dodnes si vzpomínám na klikatou cestu naší „expedice“, která nás v těžkých dobách spojovala. Vedla daleko za hranice okresu, podle toho, kam koho vítr zavál.

Tak to vidíte. I studentská recese se může stát něčím jiným. Stačí změnit oko'nosti. Kdoví, jak by to s naším Šmatem pokračovalo, kdyby nás osud definitivně nerozehnal. Ale v létě 1945 jsme už měli jiné starosti. Dodělat do září maturitu a snažit se dohnat ty dva roky, o které nás válka připravila. Na Šmat jsme si tehdy už ani nevzpomněli.

Nebo snad ano?

SUPLENT FR. NASKE

ThDr. ZDENĚK SOUŠEK

Koncem školního roku 1938/39 přišel na pelhřimovské reálné gymnázium jako mladý suplent František Naske, synovec známého malíře. Měl se od začátku školního roku ujmout profesury kreslení. Krátce po jeho příchodu, když ještě nebyl ve městě znám, konala tehdejší septima nějakou třídní slavnost v restauraci v Městských sadech, kde se obvykle různé studentské srazy konávaly. Septimáni měli pověst výtečníků v rozličných studentských taškařicích. Naske byl pověřen profesorským dohledem.

V určenou dobu se odebral do sadů. Nedaleko restaurace dohonil dvě dívky, které tam také šly. Nebyly to studentky. Ve třídě bylo málo děvčat, a tak si hoši pozvali i několik jiných dívek. Ony dvě byly z nich. Profesora neznaly a pokládaly ho za studenta. Když zjistily, že mají stejný cíl, zeptala se ho jedna z nich: „Poslouchej, ty seš nějaký nový, že?“ „Jó“, odpověděl Naske, „nedávno jsem se přistěhoval“. „Ale ty seš o něco starší, ne?“, prohodila druhá. „Jsem“, nechal ji při tom profesor, „víš, já jsem dvakrát propadl a musel jsem změnit ústav“. „Neboj se“, těšila ho dívka, „tady dobře doštuduješ. Říká se, že tady to udělá každej.“ Zatím došli do restaurace.

Septimáni přátelsky uvítali mladého profesora a dobře ho mezi sebe přijali. Když však sešlost vrcholila, postřehl profesor, že se na něho něco chystá. Nechtěl jim zkazit radost, ale nechtěl se jim také dát. Omrkl situaci v místnosti. Zjistil, že dveře jsou dobře střežené. Proto zaujal místo v blízkosti jednoho z otevřených oken. Když se jakoby nenápadně k němu začali septimáni blížit, vyskočil na okno. Tu teprve

poznal, proč nebylo okno střeženo. Restaurace stála totiž z jedné strany na menším svahu. To nebylo patrné ve směru od města, odkud byl vchod. Okno vedlo právě na svah. Před očima profesora se objevila asi tak dva a půl metru hloubka. Zaslechl za sebou smích. Septimáni čekali, co udělá. Nerozhlížel se a bez nejmenších rozpaků vyskočil. Septimáni se nahrnu-li k oknu. Viděli, že doskočil na cestu stylem, za který by se nemusel stydět žádný sportovec — avšak právě k nohám ředitele ústavu, profesora Juna, který si tudy se svou manželkou a pejskem vyšel na podvečerní procházku. Ředitel byl důstojný pán ze staré školy. Potrpěl si na dobrou reprezentaci. Než se však vzpamatoval, profesor se vztyčil z dřepu, slušně pozdravil jeho ženu i jeho a důstojně odešel k městu.

{Podle vyprávění profesora Naskeho}

PO DVACETI LETECH...

JIŘÍ MÄDLO

Po dvaceti letech si opět vybavuji minulost pro mne a mou generaci již téměř půl století vzdálenou. Před dvaceti lety se připravoval sborník ke stému výročí pelhřimovského gymnázia. Podíle jsem se na něm jako autor grafické úpravy a ilustrací. Měl jsem vzácnou možnost dočasně vlastnit veškerý písemný materiál, z něhož vycházela má tehdejší práce grafika. Bylo to na přelomu let šedesátých a sedmdesátých, v době končících nadějí a začínajících předtuch, které mnoho neslibovaly. V této atmosféře začala nenápadně a téměř nevinně hlodat nejistota, obavy a dokonce strach. Najednou jsme si všichni, kteří jsme se na přípravě této publikace podíleli, nevěděli s tím objemným balíkem často pozoruhodných svědectví lidí, kteří vzpomínali na svá studentská či profesorská léta, rady. Záblesk svobody, v jehož krátkém období byla většina těchto příběhů napsána, pomalu dohasínala a autocenzura vystřídalala cenzuru, která byla tehdy již zrušena. Nad vydavateli viselo zbylé bezpečí likvidace celého vytištěného nákladu v případě nesouhlasu oficiálních míst. Nakonec vyšel sborník s jejich pozhříváním, ale ne všichni autoři a ne všechno, co bylo tehdy napsáno, mohlo být publikováno. Škoda, byly to ojedinělé vzpomínky, různé úrovně, různého ladění, vypovídající mnohdy o lidech a dobách, dnes již téměř sto let starých.

Opět se zamýšlím nad uplynulým časem, bohatší o dvacetiletou novou zkušenost, ale teprve nyní mohu psát jako svobodný člověk. Nemusím úporně přemýšlet jako před dvaceti lety, jak formulovat pravdivou výpověď, kterou jsem se snažil napsat, aby z ní nakonec stejně zbylo něco, co je možné sdělit jen náznakem či „mezi řádky“. Mám pocit, jako by se uzavřel veliký časový prostor, do kterého jsem vstoupil mohutnými vraty staré budovy pelhřimovského gymnázia, slunečného, mrazivého, únorového poledne roku osmačtyřicátého. Ten prostor se otevřel až v listopadu v roce

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ UMĚNÍ UČITELE JE, ABY VZBUDIL RADOST
Z TVOŘENÍ A POZNÁVÁNÍ.
(ALBERT EINSTEIN)

O VŠEM POCHYBOVAT NEBO VŠEMU VĚŘIT: DVA POSTOJE,
KTERÉ MAJÍ SPOLEČNOU VÝHODU V TOM, ŽE NÁS
ZBAVUJÍ POVINNOSTI PŘEMÝŠLET.
(HENRI POINCARÉ)

devětaosmdesátém. Zatímco tehdy jsem byl překvapen houkáním sirén a oslněn jiskřícím sněhem a stál jsem sám, zmaten tím vším ve svých čtrnácti letech, byl jsem nyní uprostřed vzrušených, jásajících lidí v Praze Na můstku. Mezi tím leží téměř celý jeden lidský život.

Na jeho začátku jsou léta prožitá na pelhřimovském gymnáziu. Přes vzdálenost čtyř desetiletí je to sice krátký časový úsek, ale významný, podobně jako první vjemy v dětství. Před dvaceti lety jsem napsal, že doba našeho studia byla poznamenána tolika protichůdnými zvraty, jež jsme museli v tak krátkém časovém úseku prožít. Máme však právo dnes připomínat věci minulé a sahat přitom do svědomí druhých, abychom nebyli sami přistiženi, že „nevidíme břevna v oku svém“? Ne, tak vzpomínat nechci, ale přesto musím připomenout, že naše mládí a studentská léta nebyly jenom idylou, jak bývají obyčejně líčeny, okořeněné humorem a vzpomínkami na první studentské lásky. To vše bylo samozřejmě také, ale překrývají to těžší kameny z mozaiky, uložené v naší paměti. Občas některý z nich vypadne a tu se vybaví jarní, syrová krajina někde mezi Lipicí a Pejškovem a pochodové cvičení, které nás tam zavedlo. Krátce před tím tragicky zahynul Jan Masaryk, doma bylo toho rána tak smutno. Jindy mne zavedl dav zvědavců na galerii tehdejšího Národního domu, kde přihlížíme divadlu na jevišti. Zdáky hledím do tváří zhroutených lidí, sedících s bílými páskami na rukávech mezi uniformovanými strážci. Choulí se před „hněvem lidu“, některé z nich poznávám, je mezi nimi i náš soused, maminka mne k němu posílala nakupovat vše, co mohl poskytnout jeho malý obchod. Spáchali prý těžké zločiny. Již tehdy jsem kreslil lidské tváře a ostře vnímal vše kolem sebe, proto si to tak živě pamatuji. Tohle byl také obraz kdysi poklidného města, s kulturním zázeminím škol, divadelní a hudební tradicí v kulisách historického jádra „s tou branou obrovskou, kde hoši s pokřikem hráli v míč, nápisy starodávné na bráně budily svět zašlý, kašna na náměstí crčela a jakous touhou po domově mátlá píseň ze zahrad,“ jak vzpomínal někdejší student gymnázia Antonín Sova v jedné ze svých básní.

Nejtěžším kamenem na cestě k dospělosti byla maturita. Tak tomu bylo v každých dobách, jimiž prošlo tolik předcházejících generací. Ale pro nás byl ten kámen těžší o závaží, která se přidávala podle třídního původu, počtu hektarů rodičů, zda někoho vykořisťovali, či jaké vyznávali náboženství. Maturitě předcházel asi dva roky předem kolektivní vstup do Československého svazu mládeže, slib jsme skládali do rukou sympatického mladého dělníka v kreslárně gymnázia. Poté „dobrovolná“, dost těžká prázdninová práce na stavbě tratí u Příbyslavi, vytvořila jakousi potřebnou způsobilost pro možnost maturovat. Absolvovalo nás něco kolem třiceti, ale na vysoké školy odešla jen část, po kádrových pohovorech, které ukončily maturitu. Zbytek nedoporučených spolužáků nastoupil vojenskou službu jako nespolehliví, beze zbraně, většinou v dolech. Ve vzpomínkách před dvaceti lety jsem to vyličil tak, že osudy některých z nás se zkomplikovaly nárazy oněch vzrušených let o dospěl jsem k závěru, že přesto jsme se mohli podívat jeden druhému bez hořkosti a upřímně do očí, když jsme

se po deseti letech po maturitě opět setkali. To všechno je pravda, dnes však k tomu mohu ještě dodat, že tomu tak moh'o být i proto, že někteří z našich spolužáků dodnes pravděpodobně nenašli odvahu mezi nás přijít. Asi je to tak dobře.

Stále se pravidelně setkáváme a s přibývajícím věkem se máme, myslím, více rádi. Za tu dobu jsem se také změnil. Před dvaceti lety jsem s opravdovou citovou účastí líčil idylickou tvář života města našeho studentského mládí, všechno to ušlechtilé, kulturní a společenské dění s géniem loci, zakletým do starých zdí města, kterých však stále více ubývá. Dnes mi to již nějak nejde. A po dvaceti letech se ptám, platí stále to, co jsem tehdy jako vyvrcholení svého vzpomínání napsal, že totiž díky dobré setbě, vložené do nás výchovou na tehdejší gymnázium, jsme obstáli ve zkouškách, které nám náš!edující život připravil? A jestliže ano, jak jsme pak obstáli v těch dalších dvaceti letech, která mezi tím opět uplynula? Na to si netroufám odpovědět, to si musíme rozřešit každý sám v sobě. Těším se, až se opět sejdeme, a to dávno minulé začne pomalu ožít . . . Zanedlouho to bude již po čtyřiceti letech.

(Podzim 1990)

VÝSLEDKY VLASTNÍHO PŘEMÝŠLENÍ JSOU HODNOTNĚJŠÍ,
NEŽ VŠECHNA ZÍSKANÁ CIZÍ MOUDROST.
(KARL FRIEDRICH GAUSS)

HLEDAT PRAVDU MÁ VĚTŠÍ CENU NEŽ PRAVDA SAMA.
(LESSING)

PROFESORSKÝ SBOR 1981-1991

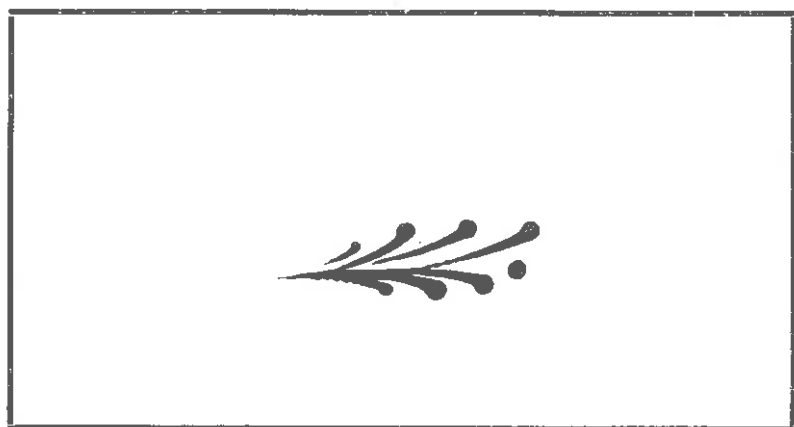
Hlavní průčelí budovy bývalého reálného gymnázia
v Růžové ulici — detail z pamětní desky plk. J. J. Ševce —
nyní SPŠ strojnická

Libor Bartušek, Č, D, 1985/86 ● **Marie Bauerová**, R, ON, 1981/82 ● **PhDr. Jarmila Bílkovská**, A, Nor, 1982/83—1983/84 (SPŠ Pelhřimov), 1990/91*) ● **Jan Bílkovský**, A, N, 1970/71 — dosud ● **Ing. František Brož**, SEŠ Pelhřimov, 1983/84, odborné předměty ● **Alfred Bruch**, F, Ch, M, 1967/68 — dosud ● **Jaroslav Burian**, Č, A, N, 1947/48—1984/85, 1987/88, 1990/91 ● **Cyril Čech**, 1985/86, ON ● **Jan Čech**, B, Ch, 1975/76 — dosud ● **Ing. Libuše Čechová**, SEŠ Pelhřimov, 1987/88—1989/90, odborné předměty ● **Božena Červenková**, SOU stroj. Pelhřimov, 1981/82, DG ● **Marie Davidová**, M, Z, 1975/76 — dosud ● **Jaroslav Duda**, Č, N, 1979/80—1986/87 ● **PhDr. Bohuslava Dvořáková**, Č, N, 1973/74 — dosud ● **Karel Havel**, TV, B, 1974/75 — dosud ● **Ing. Josef Hájek**, SPŠ Pelhřimov, 1981/82—1986/87, odborné předměty ● **Ing. Jaroslava Hánová**, SEŠ Pelhřimov, 1985/86, odborné předměty ● **Libuše Hejdová**, R, VV, 1982/83—1986/87 ● **Ing. Vlastimil Hirsch**, SPŠ Pelhřimov, 1981/82—1986/87, odborné předměty ● **František Hofman**, M, F, 1968/69—1989/90 ● **Jiřina Hofmanová**, M, F, 1976/77 — dosud ● **Stanislava Hralová**, R, A, 1980/81—1989/90 ● **Zdeňka Hronová**, odborné předměty, 1988/89 — dosud ● **Anežka Chaloupková**, 1984/85, 1986/87—1987/88, Č, D, N ● **Ing. Jaroslav Klikar**, Agrodar Pelhřimov, 1987/88—1989/90, odborné předměty ● **Ing. Jiří Kočí**, SEŠ Pelhřimov, 1986/87, odborné předměty ● **Ing. Vladimír Kohout**, SPŠ Pelhřimov, 1981/82, 1983/84—1984/85, odborné předměty ● **Miloslav Kovář**, M, Ch, 1985/86—1986/87 (SOU spol. strav. Pelhřimov), 1987/88 — dosud*) ● **Ing. Bohumil Kubů**, Ústav pro věd. soust. hosp. Pelhřimov, 1985/86, odborné předměty ● **Ing. Dana Kučerová**, SEŠ Pelhřimov, 1981/82—1989/90, odb. předměty ● **Ing. Jaroslav Kudyn**, Agrostroj Pelhřimov, 1986/87, odborné předměty ● **Jana Kynčlová**, F, M, 1960/61 — dosud ● **PhDr. Jaroslav Kyrš**, Č, R, 1976/77 — dosud ● **Marta Lisová**, 2. ZŠ Pelhřimov, 1985/86—1990/91 A ● **Ilona Lišková**, Č, ON, 1988/89 — dosud ● **Věra Machková**, SEŠ Pelhřimov, 1985/86, Ch ● **Stanislav Makovec**, B, Ch, 1974/75 — dosud ● **Svatava Matějková**, M, F, 1973/74 — dosud ● **Ivana Matějů**, R, ON, 1983/84 — dosud ● **RNDr. Jana Mazancová**, SPŠ Pelhřimov, 1987/88, odborné předměty ● **Ing. Zdeněk Málek**, Ústav pro věd. soust. hosp. Pelhřimov, 1985/86, odb. předměty ● **PhDr. Hana Michalčíková**, R, Fr, 1979/80 — dosud ● **Blanka Mikulcvičová**, 2. ZŠ Pelhřimov, 1984/, TV ● **Jana Moravová**, R, VV, 1985/86—1986/87 ● **Ing. Blanka Musilová**, ZvŠ Pelhřimov, 1985/86, odborné předměty ● **Ing. Petr Nacházal**, DUP Pelhřimov, 1986/87, odborné předměty ● **Jana Nedělčevová**, Č, N, 1986/87 — dosud ● **Ing. Vladimír Němec**, odborné předměty, 1983/84 — dosud ● **Ing. František Novák**,

NEODSUZUJ DRUHÉHO ČLOVĚKA, DOKUD NEJSI
NA JEHO MÍSTĚ.
(TALMUD)

OÚNZ Pelhřimov, 1987/88—1989/90, odb. předměty ● **Zdeněk Pacht**, 1981/82—1984/85, DG ● **Miroslav Pech**, TV, Z, 1989/90 — dosud ● **Ing. Milan Podhorský**, SPŠ Pelhřimov, 1982/83—1986/87, odborné předměty ● **Ing. Ivana Podhráská**, SEŠ Pelhřimov, 1981/82—1985/86, odb. předměty ● **Iva Potůčková**, TV, Z, 1981/82—1985/86 ● **Ing. Ladislav Procházka**, SPŠ Pelhřimov, 1987/88, odborné předměty ● **Simona Průšová**, R, Fr, 1988/89—1989/90 ● **Miroslav Příbyl**, R, Č, 1966/67 — dosud ● **Lenka Ratajová**, Č, N, 1987/88 ● **Stanislav Razima**, D, Z, 1956/57—1982/83, 1987/88 ● **Karel Rohovec**, SEŠ Pelhřimov, 1985/86, odborné předměty ● **dr. Karel Sejšek**, 1986/87, Č, N ● **Ing. Jarmila Schwartzová**, SEŠ Pelhřimov, 1981/82, odborné předměty ● **Květa Slavětínská**, D, Č, 1975/76 — dosud ● **Ing. Bedřich Stejskal**, SZTŠ Humpolec, 1983/84—1984/85, odborné předměty ● **Marie Šillerová**, Č, D, 1985/86—1986/87 ● **Václav Šír**, B, Ch, 1976/77 — dosud ● **Josef Šlak**, 2. ZŠ Pelhřimov, 1984/85, TV ● **Miroslava Šmrhová**, Č, Fr, D, 1976/77 — dosud ● **Květoslava Štěpánová**, 2. ZŠ Pelhřimov, 1990/91, VV, R ● **Ing. Antonín Talpa**, SPŠ Pelhřimov, 1981/82, 1985/86—1986/87, odborné předměty ● **Ing. Milan Teksl**, SZTŠ Humpolec, 1981/82—1984/85, odborné předměty ● **Ing. Věra Tomečková**, odb. předměty, 1981/82—1982/83 (SZTŠ Humpolec), 1986/87 — dosud*) ● **Jarmila Trpáková**, 1990/91 A ● **Ing. Ladislav Váňa**, SPŠ Pelhřimov, 1981/82, odborné předměty ● **Blanka Veverková**, B, TV, 1972/73 — dosud ● **Ladislav Vojna**, B, Z, 1967/68 — dosud ● **Marie Vojnová**, TV, Č, 1968/69 — dosud ● **Ing. Eduard Vytiska**, SPŠ Pelhřimov, 1986/87—1988/89, odborné předměty ● **Jaroslav Zíka**, D, Č, 1970/71 — dosud ● **Ladislav Zrzavý**, M, TV, 1976/77 — dosud ●

*) Poznámka: v závorce uvedena škola, na níž jmenovaný původně působil.

Školní rok 1980/81

IV. A

Třídní profesorka Jana Kynčlová
Marie Blábolilová, Miluše Bláhová, Dana Borková, Dana Brounková, Jana Bulíčková, Ivan Černý, Dana Dedková, Vít Havel, Jana Holcupová, Jana Jančarová, Jaroslava Kaňková, Pavel Krejča, Petr Kučera, Jindřiška Kubů, Olga Kuntscherová, Ivan Maršík, Helena Moravová, Miloslav Nápravník, Hana Nebfenská, Eva Nevšfmalová, Hana Nováková, Ladislav Novotný, Věra Páralová, Miloslav Paták, Jaroslav Pilský, Arnošt Polák, Leo Procházka, Alena Procházková, Alena Průchová, Jana Rohová, Pavel Růžek, Petr Štolba, Jindřich Teller, Martina Trefná, Karel Uhlík, Jiří Vacula, Miroslav Vachta, Irena Vašíčková, Alena Zdeňková.

IV. B

Třídní profesor Václav Šír
Zdeněk Bouzek, Miloš Brávek, Jiří Čamra, Jaroslav Florián, Jana Gremlicová, Pavla Hašková, Ladislav Hintnaus, Marie Hořová, Luboš Hubata-Vacek, Olga Humlíčková, Dagmar Janů, Pavel Kos, Jana Košlerová, Jana Kruchňová, Vladimír Kubeš, Dana Kudrnová, Miroslav Lev, Vladimíra Levová, Lenka Marečková, Petr Martínek, Jitka Maryšková, Jiří Matějka, Libor Novotný, Hana Pechová, Pavel Plášil, Milan Procházka, Bohumír Rásocha, Miroslav Řezka, Eva Slámová, Jana Slavíková, Jiří Straka, Simona Sušická, Iva Schmidová, Karel Šedivý, Jaroslava Šimpachová, Marcela Tekslová, Eva Vytisková.

IV. C

Třídní profesorka Jiřina Hofmanová
Hana Bradová, Ivana Davidová, Zdeněk Dvořák, Hana Fialová, Iva Chaloupecká, Jitka Chmelová, Jana Kovandová, Jiří Kříž, Eva Kůrková, Alena Kuzdasová, Dana Marešová, Marie Marešová, František Neckář, Dagmar Nováková, Daniela Borková, Jitka Pšenosilová, Ivana Řihová, Irena Slámová, Petr Svoboda, Hana Syslová, Štěpánka Ševcová, Jana Šimečková, Jiří Šíp, Pavel Šír, Hana Šuhájková, Stanislav Štefl, Dagmar Tezaurová, Daniel Trefil, Hana Trkolová, Ludmila Vacková, Ivo Zeman.

Školní rok 1981/82

IV. A

Třídní profesor Jan Bilkovský
Ilona Andreasová, Iveta Březinová, Josef Čakovský, Pavla Čechová, Martina Dejmková, Jaroslava Dvořáková, Bohumil Ecler, Dana Frühaufová, Vítězslav Haiker, Božena Hnátová, Karel Jíra, Radek Kalina, Zdeněk Kratochvíl, Petr Kubík, Blanka Landová, Ilona Lišková, Václav Miřátský, Veronika Moravcová, Dana Okrouhlá, Marie Pavlíková, Jan Píkl, Petr Procházka, Jana Římalová, Martina Samková, Miloslav Slavík, Jana Slavíková, Josef Štangel, Radka Vacková, Eliška Vašíčková, Petr Volák, Ivan Vonásek, Martin Vonásek, Hana Vytisková, Iva Zíková, Alois Zemlička.

IV. B

Třídní profesorka Marie Vojnová
Hana Baštová Světlana Beigelová Radek Černý, Jan Drahorád, Antonín Drápela, Marie Dušková, Pavel Eliáš, Jitka Hlásková, Jana Holická, Stanislav Horký, Ivana Hrušková, Pavel Kletečka, Ivana Kosová, Dana Kremličková, Blanka Langová Miroslav Mareš, Jiřina Minářová, Naděžda Musilová, Vladislava Nádvořníková, Stanislav Papež, Miroslav Práger, Hana Příbylová, Ruboš Rafaj, Jitka Řihová, Petr Soukup, Marie Syrovátková, Jana Šeredová, Oldřich Šuhájek, Jana Novotná, Miroslav Tomec, Pavel Venkrbec, Marie Veletová, Alena Ziemánová, Hana Žáčková.

IV. C

Třídní profesor Jan Čech
Petr Blažek, Helena Brabcová, Pavel Brabec, Miroslav Duffek, Miroslav Gabriel, Jana Hadravová, Jaroslava Holá, Hana Jelínková, Ivana Knězová, Radomíra Koňáková, Alena Koubková, Jaroslav Kyrš, Hana Kovářová, Jana Marešová, Miroslav Matoušek, Hana Melicharová, Jitka Novotná, Jana Papežová, Ivan Pistulka, Lenka Přečková, Petr Rejzek, Eva Řádová, Zuzana Sankotová, Hana Sůvová, Jiří Svoboda, Jana Šauerová, Jana Tesařová, Jiří Verner, Irena Vitková, Marie Vítová, Věra Zabloudivá.

ŽIVOT NENÍ DOBRO ANI ZLO, NÝBRŽ POUZE MÍSTO
PRO DOBRO A ZLO, PODLE TOHO, ČEMU DÁME PŘEDNOST.
(M. MONTAIGNE)

SRDCE PŘESTÁVÁ BÝT PYŠNÉ, STIHNE-LI JE ZÁRMUTEK.
(LEYDENSKÝ POPYRUS)

Školní rok 1982/83

IV. A **Třídní profesorka Miroslava Šmrhová**
Iva Bartošková, Václav Bendl, Miroslava Beníšková, Vendula Benýšková, Jiří Blažek, Zuzana Borisová, Miroslava Davidová, Jitka Dubinová, Martin Horský, Ladislav Koblík, Kateřina Kohoutová, Romana Kratochvílová, Hana Likešová, Blanka Machková, Helena Marešová, Zdeněk Martínek, Jaroslava Mašková, Vladimíra Nechvátalová, Miroslav Pech, Jana Pechová, Josef Peroutka, Vladimíra Podsklanová, Lenka Samková, Milena Staňková, Dana Straková, Iva Strnadová, Irena Šandová, Marie Tejrovská, Jana Urbánková, Radka Vinklářová, Jana Zoubková.

IV. B **Třídní profesor Miroslav Příbyl**
Jaroslava Bartošková, Jiří Bašta, Dalibor Brázda, Lenka Bromová, Milan Buřič, Rostislav Cech, Pavel Červenka, Ilona Doležalová, Jan Dvořák, Jaroslav Háva, Markéta Holakovská, Věra Husáková, Jaroslava Jarošová, Adolf Kaňka, Martin Kodeš Ivana Kopecká, Otmar Krásil, Pavel Kubeš, Jaromíra Matějů, Jaroslava Mátlová, Pavel Mezera, Hana Pachtová, Jaromír Pařík, Jiří Procházka, Alena Račanská, Martin Studený, Alice Šternová, Milan Švejnoha, Pavlína Valešová, Šárka Veselá, František Zadražil, Eva Zemanová, Václava Žižková.

IV. C **Třídní profesor Karel Havel**
Roman Bobek, Magda Bozděchová, Roman Březina, Dagmar Dederová, Petr Fiala, Veronika Fojtová, Irena Grussová, Martin Heřmánek, Eva Hunalová, Helena Charvátová, Drahomíra Jirásková, Pavel Jurček, Petr Koten, Iva Kovářová, Jiří Kučera, Vratislav Kuzdas, Emil Ludvík, Petr Mach, Hana Marešová, Jan Mikolášek, Vladimíra Moravová, Miroslav Pešek, Hana Procházková, Milan Semrád, Věra Štekrová, Vladimír Stípek, Vlastimil Tichý, Luboš Tomec, Jana Vacková, Pavel Vaněk, Dana Veletová, Brigita Výborná, Zdeněk Zeman, Hana Zíková, Jaroslav Zrebný.

IV. D **Třídní profesorka Květa Slavětinská**
Alena Bombalová, Miroslav Březina, Jan Čekal, Eva Hájková, Marcela Horová, Dagmar Chadimová, Monika Jelínková, Milan Kapoun, Věra Klášková, Ivana Krátošková, Petr Louša, Richard Lisý, Jaroslava Malečková, Jitka Medová, Ivana Pechová, Jana Pechová, Hana Peltanová, Milan Petrů, Marta Raisová, Eva Sálusová, Jitka Seidlová, Blanka Svadbová, Eva Táborová, Ivana Vnuková, Jana Vyhnálková, Marie Zavadilová, Josef Zeman, Hana Zikešová, Marcela Žáková.

Školní rok 1983/84

IV. A **Třídní profesor Jan Čech**
Hana Aldorfová Vratislav Bříza, Marie Buřičová, Ivo Drápela, Jaroslav Dvořák, Miloslava Dvořáková, Monika Fojtová, Eva Haikerová, Libuše Hoříčková, Lenka Hurdová-Moravová, Radka Jeřábková, Petr Kokeš, Karel Král, Luboš Kroupa, Vilém Kuntscher, Marie Kuštová, Petr Mazanec, Radka Pachtová, Stanislava Pfaurová, Jiří Rys, Marie Soukupová, Blanka Šedivá, Hana Šejnostová, Jana Štěpánková, Šárka Štěpánová, Jitka Trefilová-Snašselová, Miloslav Urban, Pavel Veselka, Jiří Vík, Jitka Vlková, Josef Vytiska, Jana Zdražilová, Martina Zavadilová, Ivana Zrebná.

IV. B **Třídní profesor Ladislav Zrzavý**
Vladislava Bílá, Jana Bláhová, Jaroslav Březina, Ivana Bučková, Jitka Čamrová, Eva Daňkovská, Jaroslav David, Ivan Houdek, Hana Chaloupková, Martina Jelínková, Pavla Kratochvílová, Ivana Lisová, Jitka Mařincová, Miroslava Matoušková, Marie Mitasová, Michaela Moravová, Jaroslav Nechvátal, Jana Nenadálková, Martin Novák, Ivana Pavlíková, Dana Prášilová, Jana Severová, Miroslav Sochor, Martina Stejskalová, Jana Štěpánková, Jindřich Štyx, Ivana Švarcová, Blanka Taksová, Libor Tousek, Petr Tureček, Milan Vaněček, Petr Vaněk, Michal Vilímeček, Věra Zajícová, Lenka Zrzavá, Miroslav Žáček.

IV. C **Třídní profesor Ladislav Vojna**
Petr Bartoška, Dana Bůžková, Radka Cimbůrková, Ivan Čech, Jana Dvořáková Zdeněk Hamalčík, Ilona Hnátošová Magdaléna Homolková, Ivana Hubková, Pavel Jelínek, Helena Kaunová, Luděk Kos, Helena Králová, Jana Kubá, Václav Kukačka, Jiří Kumžák, Ivan Linhart, Dagmar Lisová, Zdeňka Marešová, Gertruda Maryšková, Hana Pinkasová, Irena Danieľová, Marie Nenadálková, Jana Princová, Jaroslava Rychatříková, Alena Slabá, Jiří Smitka, Květa Širová, Miluše Šulcová, Monika Švecová, Romana Truhlářová, Jitka Veselá, Milena Vohlídalová, Olga Zemanová.

Školní rok 1984/85

IV. A **Třídní profesorka Blanka Veverková**
Radek Daňhel, Eva Holendová, Dagmar Hošková, Marie Houserová, Milan Jelínek, Ilona Jirsová, Martin Joachimsthal, Zuzana Kodešová, Cyril Kohout, Pavel Kořínek, Ludmila Kottová, Miroslav Král, Jitka Kroupová, Daniela Kudrnová, Bedřich Nováček, Jaroslava Novotná, Libor Pavlíček, Jaroslava Pechová, Václav Plesník, Alexandra Pokorná, Světlana Poulová, Michal Sadílek, Marie Sankotová, Martina Strnadová, Petr Svoboda, Jiřina Svobodová-Kostřížová, Jana Štefllová, Iva Štekllová, Pavla Švecová, Miloš Tichý, Dana Truplová, Ondřej Vodička, Radek Zadák, Ivana Zbirovská, Dana Zíková.

IV. B **Třídní profesorka Jana Kynčlová**
Pavel Bartoň, Martina Bartošková, Kamila Bednářová, Dušan Brada, Naděžda Bubeníčková, Pavel Coufal, Vladimíra Dederová, Růžena Zelenková, Martin Ecler, Dana Hadravová, Pavel Hrušeš, Miroslava Janurová, Pavel Kešner, Helena Lysá, Jitka Neuwirtová, Jitka Pavlíková, Zdeněk Pech, Daniel Pešek, Jaroslav Příbyl, František Posekaný, Olga Postřihačová, Hana Poulová, Jana Poulová, Tomáš Sedláček, Miroslav Seidl, Dana Slavíková, Jana Směťáková, Luděk Šauer, Marta Šeredová, Stanislava Štefllová, Jana Štěpánková, Lucie Vejrová, Anna Veletová, Jaroslav Vitoušek, Jiřina Zajícová, Ivo Žaloudek.

IV. C **Třídní profesor Václav Šír**
Irena Balíková, Miroslav Bouška, Pavel Cabada, Irena Duffková, Jaroslava Frycová, Dana Hejdová, Ivana Holakovská, Vladimír Houser, Jaromír Hrala, Jaroslav Hubata-Vacek, Zdeňka Hybšová, Vendula Chaloupecká, Vlastimil Koubek, Pavlína Kováčová, Karel Křikava, Michal Kulík, Simona Madryová, Michaela Maryšková, Naděžda Matějčková, Martin Nováček, Michaela Pacnerová, Ivan Palec, Radek Říha, Martina Soukupová, Martina Sušická, Michal Šiška, Emil Štáva, Petr Vácha, Vladimíra Valníčková, Milena Vaňhová, Jaroslava Voharčíková, Alena Zdražilová, Jan Zavadil, Lenka Zemanová.

Školní rok 1985/86

IV. A **Třídní profesorka dr. Bohuslava Dvořáková**
Petr Bečka, Jiří Beneš, Věra Daňková, Štěpánka Davidová, Lenka Dědičová, Jaroslav Houček, Jaroslav Houser, Libor Hronek, Šárka Chválová, Petr Jaroš, Miluše Kačenová, Ivana Kuzdasová, Markéta Lémanová, Hana Machková, Petra Machovská, Dagmar Malátová, Jaroslav Maška, Václav Mazanec, Milan Nádvořník, Martin Novotný, Radka Paclíková, Drahomíra Plášilová, Jana Podhrázká, Miroslava Popelková, Dana Prokopová, Ivana Příbylová, Monika Kohoutová, Jiří Souček, Vladimíra Staňková, Iva Straková, Marie Sýkorová, Lenka Šeberová, Václava Sedivá, Marta Švejdová, Jana Vacková, Jan Vytopil, Romana Zenáhlíková, Helena Žaloudková.

IV. B **Třídní profesorka Svatava Matějčková**
Naděžda Davidková, Ladislava Dudková, Hana Duffková, Monika Hajná, Zdeněk Hanek, Václav Havel, Ivana Hárová, Michaela Hložková, Lenka Houšková, Martina Jirásková, Martina Kallová, Olga Koutková, Miloš Kos, Pavel Lendra, Petronil Makovec, Jana Malečková, Jan Mareš, Martina Matasová, Ivana Muselová, Ivana Musilová, Eva Nováková, Radek Novotný, Eva Papežová, Věra Pelíšková, Lenka Požárová, Ivana Přechová, Tomáš Soukup, Romana Šedivá, Ilona Štěpánová, Aleš Vácha, Martin Vácha, Šárka Valovičová, Kateřina Vašková, Pavla Vlková, Radek Votápek, Hynek Zhorný, Lenka Zíková.

IV. C **Třídní profesor František Hofman**
Alena Amchová, Martina Bednářová, Světlana Blajdová, Eva Borisová, Milada Bradová, Petr Čekal, Jan David, Evžen Dub, Jitka Dvořáková, Milan Gažo, Jana Hanková, Stanislava Kadlecová, Blanka Kalinová, Jaroslav Kopecký, Jana Koubíková, Radka Krejčová, Lenka Kuldánová, Věra Lichková, Petr Malínek, Hana Marešová, Michal Martínek, Marie Miková, Jana Papežová, Ivona Pípalová, Martina Pištěčková, Věra Plášilová, Jan Říha, Helena Sadílková, Jana Sadílková, Jiří Šebesta, Jitka Švecová, Stanislav Vacek, Pavlína Vomastková, Libor Vondráček, Stanislava Zamrzlová, Martin David.

Školní rok 1986/87

IV. A **Třídní profesor Jan Bílkovský**
Alena Cahová, Martin Čaněk, Věra Čečáková, Pavlína Čiháková, Roman Dvořák, Jaroslava Halasová, Petr Hovorka, Blanka Hunalová, Aleš

JEDNA DOBRÁ MATKA ZNAMENÁ VÍC NEŽ STO UČITELŮ.
(JOHANN GOTTFRIED VON HERDER)

NĚKTERÉ CHARAKTERY JSOU NEZLOMNÉ,
PROTOŽE JSOU PRUŽNÉ.
(STANISLAV JERZY LEC)

Chmel, Jana Janků, Radim Koubek, Dana Krejčová, Marta Kuzdasová, Monika Kvasničková, Vladimíra Lisová, Martina Macháčková, Radmila Máchová, Radek Málek, Renata Milaberská, Jiří Otta, Jitka Pechová, Hana Puldová, Pavel Rušar, Milan Růžička, Iva Slavičková, Monika Sochorová, Gabriela Strnadová, Zdenka Sýkorová, Filip Šimon, Dana Šmolová, Roman Teisler, Martina Václavíková, Renáta Vondráková, Bohumil Vošický, Blanka Závítkovská, Aleš Zíka.

IV. B **Třídní profesor Miroslav Příbyl**
Renata Benešová, Eva Bláhová, Karel Brychta, Luděk Březina, Jana Bučková, Petra Cuřínová, Štěpán Dvořák, Vlastimil Florian, Irena Houčková, Jindra Houserová, Hana Hurdová, Kamila Ježková, Marcela Jonášová, Petra Keslová, Oldřiška Koňáková, Olga Matoušková, Pavel Neumann, Jiří Olšar, Romana Panošová, Jana Pavlíčková, Vladimíra Pfaurrová, Jitka Piklová, Lubomír Plešák, Miroslav Příbyl, Eva Rákosová, Jaroslav Rásocha, Vratislav Roubal, Ivana Římalová, Jaroslav Soukup, Aleš Sporek, Jaroslava Svobodová, Pavel Šejnost, Radek Uhlíř, Marie Vokurková, Ilona Výchová.

IV. C **Třídní profesorka dr. Hana Michalčíková**
Radek Benýšek, Jaroslav Dalík, Marcela Davidová, Martin Dvořák, Radka Dvořáková, Josef Hadrava, Jaroslava Hašková, Iva Hejdová, Štěpánka Holerová, Ivana Hralová, Marie Chmelová, Ivana Klapalová, Jitka Kokšteinová, Pavel Kos, Daniela Maryšková, Miloš Matějů, Roman Míka, Markéta Pachtová, Jana Pavlíková, Petr Peroutka, Marcela Pistulková, Blanka Říhová, Radka Sekerová, Tomáš Staropražský, Libor Šáva, Jana Safratová, Olga Šourková, Lubomír Vacek, Milada Vacková, Václav Vejvoda, Hana Vondru, Iva Zemanová.

Školní rok 1987/88

IV. A **Třídní profesorka Jana Kynělová**
Ivana Benešová, Jiří Brož, Eliška Dalíková, Martina Davidková, Romana Filipová, Pavel Hlavnička, Zuzana Chválová, Radek Karafiát, Jitka Kostková, Iva Kříkavová, Tomáš Kynčl, Blanka Lahodná, Miloslava Marešová, Pavel Míka, Eva Nenadálová, Petr Novák, Tomáš Peroutka, Aleš Petrák, Václav Plášil, Jitka Plášilová, Marek Prchal, Miroslava Procházková, Petr Prokop, Milan Průša, Lenka Puldová, Petr Sláma, Tomáš Svoboda, Petr Šlak, Jiří Tichý, Ilona Vlková, Petr Vobořil.

IV. B **Třídní profesor Ladislav Zrzavý**
Dana Balounová, Hynek Bendl, Květoslava Bínová, Dana Borovičková, Jan Dvořák, Dana Filsaková, Vladimíra Hejdová, Zdeňka Heresová, Karel Heřmánek, Radka Hurdová, Jan Chramosta, Alena Chramostová, Jitka Jirsová, Ladislav Kašparů, Jaroslava Kuklová, Jana Marešová, Šárka Melounová, Jiří Nováček, Jana Pavlíčková, Pavel Rousek, Blanka Růžičková, Zdeněk Rykl, Miroslav Strnad, Hana Svobodová, Miroslava Šimková, Marie Šimpachová, Jana Štěpánková, Ivana Talichová, Zuzana Teznerová, Miroslav Točík, Dana Vopálenská, Marta Vošická.

IV. C **Třídní profesor Jan Čech**
Martina Bečková, Milan Beníšek, Jana Bulantová, Marie Čekalová, Petr Dvořák, Svatopluk Dvořák, Radka Džamuličová, Jan Heřmánek, Miluše Holá, Richard Kejval, Renata Krajciová, Milan Křížek, Jaroslava Kubová, Irena Marešová, Jolana Mostová, Lenka Nechvátalová, Dana Patáková, Eva Pechová, Lenka Pinkasová, Martin Pištěk, Michal Plášil, Karel Rudišar, Milan Svoboda, Miroslava Šimková, Pavlína Šochová, Jana Uhlířová, Olga Urbanová, Irena Vlčková, Marie Zápotočná.

Školní rok 1988/89

IV. A **Třídní profesor dr. Josef Jirů**
Gabriela Brounková, Michal Březina, Eva Březinová, Dagmar Dohnalová, Magdaléna Dvořáková, Petr Heřmánek, Hana Horáková, Josef Hošek, Michaela Houdková, Radka Hromadová, Alena Hruběšová, Jan Kalina, Pavel Kameník, Iva Katerincová, Jiří Kešner, Marcela Kršková, Martin Kubát, Jaroslav Lapáček, Kateřina Malíšková, Ladislav Mareš, Tomáš Mourek, Lenka Rokoská, Stanislava Skalová, Dana Smrčinová, Marie Soukupová, Jitka Stífelečková, Monika Šipičová, Michal Švanda, Gabriela Tůmová, Iva Vacková, Dagmar Vališová, Milan Vejtasa, Irena Volná, Petr Závítkovský.

IV. B **Třídní profesor Václav Šír**
Martina Beníšková, Michaela Bezděková, Helena Blažková, Jan Březina, Milan Buček, Petr Burda, Martina Daníhelová, Jitka Dvořáková, Jana Ederová, Alena Charousková, Renata Ištoková, Markéta Jančíčková,

Miroslava Jarošová, Pavel Jirů, Tamara Kallová, Tomáš Kesl, Martin Koblí, Iva Kubů, Radka Kumžáková, Ilona Kuštová, Petr Láš, Kateřina Macáková, Zdeněk Mikeš, Radek Novák, Jana Pinkasová, Jana Plášilová, Irena Průšová, Pavel Příbyl, Tomáš Svoboda, Zdeněk Šimon, Oldřich Šváb, Karel Torner, Josef Vaněk, Martin Váňa.

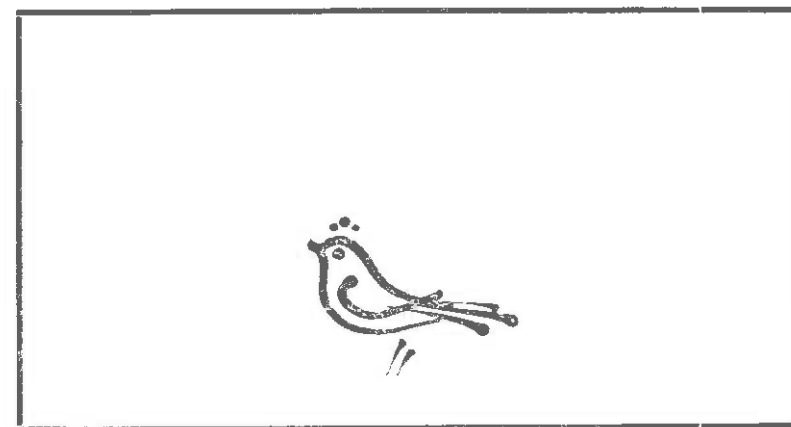
IV. C **Třídní profesor Ladislav Vojna**
Stanislava Bednářová, Ivana Bernatová, Eva Brtnová, Marta Boušková, Radek Březina, Petr Bulušek, Radek Čamra, Richard Dlouhý, Šárka Dohnalová, Pavla Dvořáková, Marie Fialová, Věra Holoubková, Vít Hrbek, Miroslava Kačerová, Libor Kment, Martin Kotěra, Tomáš Kratochvíl, Zdeněk Kudrna, Olga Maryšková, František Nechvátal, Václav Pelíšek, Michal Pospíchal, Iva Pošustová, Marta Převorová, Radomír Příbyl, Daniela Příbylová, Štěpánka Rychetská, Radka Strnadová, Zdena Svobodová, Jiří Šefčík, Jitka Šerclová, Šárka Vlachová, Jaroslava Votápková, Vladana Zíková.

Školní rok 1989/90

IV. A **Třídní profesorka Marie Davidová**
Simona Bejdová, Gabriela Bínová, Markéta Davidová, Romana Dvořáková, Jana Floriánová, Pavla Havlíčková, Bohumíra Havlová, Bohdana Holánková, Stanislav Jiříček, Marcela Kolářová, Petr Kotrč, Radim Kovář, Pavel Koucký, Bohumil Koutník, Josef Kratochvíl, Jana Krejčová, Eva Kučerová, Petr Lemberk, Leona Lettrichová, Martin Mach, Eva Malátová, Karel Mareš, Marek Míka, Dagmar Pánková, Hynek Poul, Zdeněk Remeš, Marcela Rysová, Růžena Sládková, Ilona Škodová, Ilona Štefanicová, Marie Tomcová, Radim Vondrák, Milan Vopálenský, Lenka Vytisková.

IV. B **Třídní profesorka Svatava Matějková**
Alena Bubeníčková, Martina Bundová, Vít Císař, Marie Diničová, Bohumila Filipová, Petra Hložková, Petr Hruška, Alena Chaloupková, Daniela Jirků, Alice Kallová, Antonín Kletečka, Jitka Kolářová, Jana Krejčí, Jiří Kubera, Milan Kubů, Daniel Lysák, Helena Matějů, Oldřich Pípal, Marie Rokosová, Jan Roubal, Pavlína Skalová, Tomáš Slabý, Věra Smrčková, Renáta Snižková, Miluše Soukupová, Alena Staňková, Miloš Šimpach, Eva Štěpánová, Vlastimil Veselý, Martina Vespalcová, Miroslav Viktor, Bedřich Víteček, Václav Vlk, Veronika Zemanová.

IV. C **Třídní profesor František Hofman**
Monika Bílá, Štěpánka Blábolilová, Jaroslav Brož, Dana Bulantová, Johanka Čiháková, Pavel David, Jindřich Dvořák, Miroslava Florianová, Dita Hájková, Iva Houserová, Aleš Hrbek, Libuše Hrbková, Andrea Ipriová, Petra Janovská, Iveta Kleinová, Pavel Kos, Jana Kuldánová, Luboš Lisa, Jan Macháček, Lenka Maršíková, Jan Matějka, Dana Mautleová, Pavlína Mikešová, Jana Míková, Miroslava Paulíková, Blanka Poděbradská, Martin Poláček, Jana Skalová, Iva Smejkalová, Eva Švachová, Jaroslav Švec, Štěpánka Tomečková, Pavel Váňa, Ondřej Zíka.

MEZI TÍM, CO CHCEME A CO MUSÍME, SE UTVÁŘÍ
CELÝ NÁŠ ŽIVOT.
(JOSEF ČAPEK)

ZKUŠENOST JE DOBRÁ ŠKOLA, JEN ŠKOLNÉ
JE PŘILÍŠ VYSOKÉ.
(HEINRICH HEINE)

POZNÁVÁME SVĚT

JAN BILKOVSKÝ

Listopad 1989 otevřel Československo světu a svět Československu. Tato nová situace se promítla téměř do všech sfér života lidí v naší zemi. Jednou z oblastí, kterou zasáhla nejvíce, je výuka a znalost cizích jazyků. Ruština ztratila svoji dominantní a zvláštní pozici mezi ostatními „cizími“ jazyky a do popředí zájmu se právem dostala angličtina. Každý by ji dnes chtěl znát co nejlépe a v co nejkratším čase. Objevilo se velké množství různých učitelů, kteří používají všech možných zázračných metod a učí jimi v rychlokursech, jejichž hlavním společným rysem je to, že jsou neúměrně drahé.

Podle mého názoru však i při použití různých pomůcek a se vším nejmodernějším vybavením zůstala podstata studia jazyků táž. Člověk se musí jazyku v první řadě chtít naučit, musí mít trpělivost, čas a potřebnou vůli i vytrvalost. Metoda, učitel a pomůcky jsou pouze faktorem pomocným, i když mají pochopitelně velký vliv na rychlost, správnost a stupeň dosažené znalosti. Trvalý užitek může mít člověk pouze ze znalosti solidní, která mu pomůže poznat prostředí, povahu a charakter příslušníků národa, jehož jazyku se učí.

Studenti našeho gymnázia měli to štěstí poznat dvě země, dosud nedostupné, zcela netradičním způsobem. V zimě 1990 jsme napsali dopis s prosbou o navázání partnerských styků na spolkové gymnázium do hornorakouského města Vöcklabrucku, které leží v krásné krajině nedaleko největšího rakouského jezera Attersee, skok od Salzburgu a druhý skok od monumentálního vápencového horského masívu Dachstein. Vyměnily se první dopisy, přijela skupina pedagogů a rodičů z Rakouska a bylo rozhodnuto. Koncem června 1989 jsem odjížděl se skupinou dvanácti studentů do Horního Rakouska. Studentky a student přejížděli naší západní hranicí poprvé, takže jim nebylo nápadné, jak se za poslední rok změnila situace na hraničním přechodu Dolní Dvořiště — Wullowitz. Já jsem však srovnávat mohl. Zmizely dráty, postavy vojáků v „maskáčích“, zmizeli psi, zmizely kamenné tváře důstojníků PS a celníků, čekací doba při odbavení se zkrátila z několika hodin na několik minut.

A pak už jsme projížděli Rakouskem, hezkou zemí, která pro nás byla dříve daleko, i když leží takřka „za humny“. Smutné dědictví dlouhé izolovanosti si však naši studenti vezli s sebou. Nové prostředí, dojmy i známou-neznámou řeč přijímali pouze pasívně, ostýchali se mluvit, raději stáli a čekali, co pro ně jejich hostitelé připraví. Sami se chtěli

jenom dívat, načerpat vše to nové do sebe, aby to pak doma — v bezpečí — mohli svou mateřštinou vyprávět blízkým a přátelům. Chtěli všechno zaznamenat rychlým záznamem a už být zpět a vypravovat to vše, pěkně pomalu a podrobně. Nebyli zvyklí diskutovat, vyjádřit vlastní názor hned na místě, rychle reagovat, kriticky hodnotit. V tom se snad, myslím, nejvíce lišili od svých hostitelů, kterým se zdáli nespokojení, zbytečně pasívní, zaražení. Snad jsme i my byli pro ně překvapením, snad čekali, že mezi nimi a námi budou větší rozdíly v oblečení a zvyklostech. Nejčastější výrok, který jsem slyšel vyslovovat s údivem, bylo: „Vždyť oni jsou jako my, jsou stejně oblečení, stejně vypadají, viděli už i pomeranče i banán.“ Izoace naruby.

Po týdnu v cizí zemi jsme se rádi vraceli zpět. K rodičům, do známých míst, ke známým jídlům, zkrátka domů. Ale i to je dobrá zkušenost; ověřit si, že všude je dobře, ale doma nejlépe. A vědět, že znalost jazyka se vyplatí i jinak, než jen jako dobrá známka na vysvědčení.

Podruhé, když jsme jeli do Holandska, do města Waddinxveenu, jsme už byli zkušenější, zcestovalejší. Už nás tolik nepřekvapily hranice, Německo, další hranice, kde ani nechtěli, abychom zastavili. Úplně nová a příjemná zkušenost. Překvapila nás však červenomodrobílá v'ajka, kterou vyvěsili na počest našeho příjezdu na budovu školy naší hostitelé. Vívali nás všichni — mládež i dospělí. Davu vévodila vysoká a nám důvěrně známá postava učitele školy, pana Gerta Andewega, který je přítelem našeho gymnázia, přítelem Československa a který, světe, div se, mluví velmi dobře česky. Vždyť hlavně jemu vděčíme za ten krásný týden v Ze'eném srdci Holandska, i za to, že jsme poznali pravou holandskou srdečnost i netušenou pohostinnost holandských rodin. Program byl bohatý a tak pečlivě připraven, že jsme sotva našli chvíli na odpočinek. Místo spánku jsme nad sklenkou piva či národního nápoje geneveru (naší borovičky) diskutovali s panem ředitelem Hendrixem a s jeho paní o životě tu i tam. Pan ředitel je zahrádkář, chovatel kočky a slepic a mně připomínal svým vztahem k životu, přírodě a zvířatům venkovského zvěrolékaře. A to, prosím, umí kromě své mateřštiny perfektně francouzsky, plynule anglicky, velmi slušně německy a po našem příjezdu se i s manželkou začali pilně učit česky. Nad tou vitalitou jsme bledli závistí. Každé ráno nás jeho volvo starostlivě doprovázelo, abychom ve sp'eti ulic a uliček našli tu pravou a dobře dojeli. A jezdili jsme ostošest. Amsterdam, Den Haag, Rotterdam, Naarden. Tam jsme se poklonili památce našeho velikého prakolegy, který také propagoval výuku jazyků. V 17. století! V Naardenu jsme našli kus vzdálené vlasti.

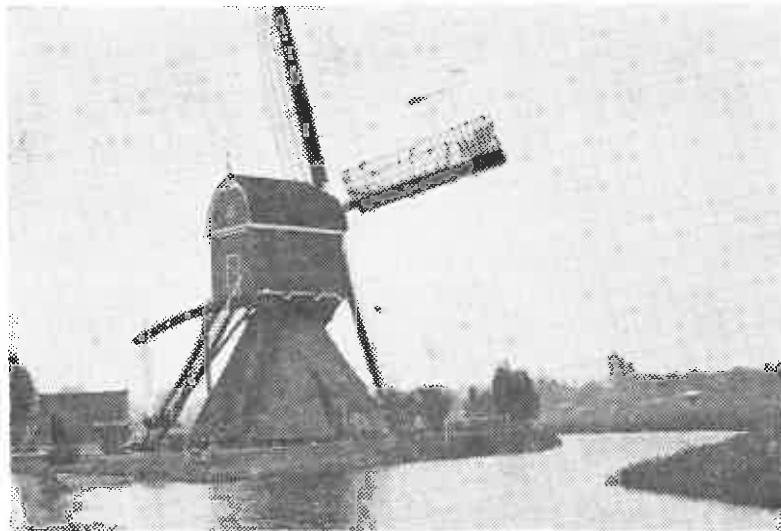
Vrcholem všeho byl poslední den, kdy jsme měli možnost vidět našeho pana ředitele Makovce na kole. Jel vytrvale. Šedesát kilometrů holandským venkovem na ocelovém oří. Ale nelitoval a nebyl sám. Nelitovala ani Eva Beránková,

NA KONCI DÍLA POZNÁME, ČÍM JSME MĚLI ZAČÍT.
(BLAISE PASCAL)

KNIHY JSOU LIDEM TÍM, ČÍM PERUTĚ PTÁKŮM.
(JOHN RUSKIN)

která díky úzkým cestám a poměrně velkému provozu na nich pozna-la holandské kanály i zevnitř. Vše dobře dopadlo. Velocipédu se nic nestalo a Eva dostala suché oblečení. Večer byla rozlučková party. Jedlo se, pilo se, tancovalo se, řečnilo se a sem tam ukápala i nějaká ta slzička. V sobotu ráno v osm přišli opět všichni. Věřili byste tomu? Nikdo nemusel na chatu, nikdo nestál frontu na pračku, všem se chtělo z postele, přišli se rozloučit s hosty. Dostali jsme pytel semen pro zahrádkáře, cibule tulipánů pro město Pelhřimov a jeli jsme domů. Neradi a s přesvědčením, že se určitě vrátíme, že se budeme určitě učit holandsky, abychom, až přijedou hosté, přátelé z Waddinxveenu, mohli... Tomu říkám motivace pro studium cizích jazyků. Ale je to oboustranné. Přišel dopis, ve kterém nás pan ředitel Hendrix žádá o sestavení přehledu české gramatiky. Není to lepší než družba a oktrojovaný internacionalismus v zemi obehané ostatním drátem? Asi je.

Velký Rybník, 23. 11. 1990

Vzpomínka na zájezd do Nizozemí

RNDr. JOSEF JÍRŮ

Středoškolská odborná činnost (SOČ) je jednou z forem studijní iniciativy a zájmové činnosti žáků všech typů středních škol. Svým obsahem a cílem přispívá k přípravě na budoucí povolání, rozšiřuje odborné vědomosti, učí tvořivě a samostatně myslet i produktivně využívat volný čas. Vlastním obsahem SOČ je předložená práce, která řeší jistý teoretický nebo praktický tematický úkol, navrhuje technické zařízení, učební pomůcku, obsahuje zlepšovací návrh, provádí průzkum apod. Předkládanou práci, která je výsledkem několikaměsíční až několikaleté přípravy, autor při vlastní soutěži před odbornou porotou a diváky prezentuje a obhajuje. Nejlepší práce mohou postoupit až do celostátního kola.

Přehled našich studentů — účastníků celostátních kol SOČ:

- 1982—83 **Jaromíra Matějů** — Historie ochotnického divadla v Pacově
 1983—84 **Miloslava Dvořáková** — Počátky JZD Moraveč
 1984—85 **Petr Jaroš** — Generátor s nastavitelnou střídou a frekvencí
Michaela Maryšková — Pastoušky na okrese Pelhřimov
Miloš Tichý — Určení přesných souřadnic planetek
 1987—88 **Jana Marešová** — Simulace třídících algoritmů na mikropočítači IQ 151
 1988—89 **Martin Kotěra** — Kirchhoffovy zákony (řešení elektrických sítí na mikropočítači IQ 151)
 1989—90 **Václav Vlk** — Jak rozumějí studenti gymnázia cizím slovům

V posledních letech dosahuje pelhřimovské gymnázium významných úspěchů ve Fyzikální olympiádě. V neoficiálním pořadí v počtu úspěšných řešitelů je většinou hodnoceno jako 3. nejlepší v Jihočeském kraji. V 31leté historii se naši studenti vůbec poprvé od šk. r. 1983/84 proboujovávají do celostátního kola, odkud se navíc vraceli vždy s úspěchem. Celostátní kolo probíhá bez rozdílu ročníku studia. Podle bodového hodnocení ze 4 teoretických úloh a 1 úlohy experimentální mohou účastníci získat titul vítěze, titul úspěšného řešitele.

Přehled všech našich studentů — účastníků celostátního kola FO:

- 1983—84 **Jiří Kumžák** (4. ročník) — 19.—20. místo — vítěz
 1985—86 **Petr Jaroš** (4. ročník) — 17. místo — vítěz
 1988—89 **Jan Macháček** (3. ročník) — 15.—17. místo — vítěz
 1989—90 **Jan Macháček** (4. ročník) — 2. místo — vítěz
Petr Macháček (2. ročník) — 39. místo — úspěšný řešitel
 1990—91 **Petr Macháček** (3. roč.) — 9.—10. místo — vítěz
Milan Šimánek (4. roč.) — 11.—12. místo — vítěz

V červenci 1990 získal Jan Macháček na Mezinárodní FO v Holandsku jako nejlepší z pětičlenného reprezentačního družstva ČSFR 3. cenu a obsadil 32. místo.

CHTĚJÍ-LI MÍT RODIČE ČESTNÉ DĚTI,
 MUSÍ BÝT SAMI ČESTNÍ.
 (PLAUTUS)

OLYMPIÁDA V ČJ

MARIE VOJNOVÁ

Soutěž se jmenuje O češtině trochu jinak a soutěží se nejen ve znalostech gramatiky, ale i v citu pro jazyk, který se nejlépe projeví v řešení stylizačních a slohových úkolů.

V posledních letech se výrazně prosazují studenti pelhřimovského gymnázia nejen ve školních a okresních kolech, ale získávají první místa i v kole krajském a postupují až do národního finále (NF), které tradičně bývá (letos už po sedmácté) počátkem července v Novém Městě nad Metují. Za poslední čtyři roky se školního kola zúčastnilo přes 300 žáků.

Umístění v okresním; krajském kole:

- 1986—87 **Blanka Závítkovská** — 2. místo
Jitka Jirsová — 3. místo
- 1987—88 **Jan Macháček** — 1. místo
Václav Vlk — 2. místo; v kraj. k. 3. místo, postup do NF
Jindřich Dvořák — 3. místo
- 1988—89 **Hynek Poul** — 1. místo
Václav Vlk — 2. místo; v kraj. k. — 3. místo, postup do NF
Jan Macháček — 3. místo
- 1989—90 **Václav Vlk** — 1. místo; v kraj. k. — 1. místo, postup do NF
Petr Macháček — 2. místo; v kraj. k. — 4. místo, postup do NF
Pavína Kubecová, 3. místo; v kraj. k. — 5.—6. místo, postup do NF
- 1990—91 **Petr Macháček** — 1. místo
Dita Trnková — 3. místo; v kraj. k. — 4. místo, postup do NF

Dosud nejúspěšnější Václav Vlk se zúčastnil národního finále celkem třikrát. Nejlépe skončil na 3. místě.

NAPÍNÁČEK

poprvé vyšel nultým číslem v květnu 1986. Podařilo se vydat čtyři kompletní ročníky — celkem 19 čísel. Z pátého ročníku vyšlo 1. číslo, ale po zdražení novinového papíru a polygrafie už peníze, které jsme získávali na brigádách při sběru kamene, či sušením léčivých bylin, ani dvoutisícová dotace od SRPŠ, nestačí náklady pokrýt. Vždyť z původních 1 200 Kčs za jedno číslo v roce 1987 se náklady zvýšily na 2 500 Kčs.

Napínáček se noviny jmenují proto, že „býti napínán“ je stav pro studenta samozřejmý, i když ne vždy příjemný (*to okusili hlavně ti, kteří „napínáka“ dostali*). V případě těchto novin se však jedná o napínání jiného druhu a je oboustranné. Redakce a s ní autoři článků, povídek a básní s napětím očekávají čtenářskou kritiku a čtenáři zase počtení. (*Mj. napínáček přece patří k běžným školním pomůckám — dává se kantorům na židle, ne?*) Napínáček přinášel informace ze školního života, literární pokusy, odpovědi na ankety ...

V redakci od počátků pracovali: Blanka Závítkovská, Jarka Halasová, Vladka Lisová, Martina Bečková, Irena Vlčková, Ilona Škodová, Jana Krejčová, Bohumil Molík, Vendula Mazancová a Martina Janoušová. Poslední dvě jmenované spolu s Bohumilem Kožichem iniciativně vydali 2. číslo V. ročníku v neobvyklém formátu A4 rozmnožené na počítači.

Všechny studentské příspěvky v této Zprávě jsou převzaty z Napínáčku.

ČLOVĚK NENÍ K STÁRU MOUDŘEJŠÍ, JE JEN OPATRNĚJŠÍ.
(ERNEST HEMINGWAY)

CO JE DŮLEŽITĚJŠÍ, CHCEME-LI DOSÁHNOUT ÚSPĚCHU —
TALENT, ČI PRACOVITOST? A CO JE DŮLEŽITĚJŠÍ
U VELOCIPĚDU? PŘEDNÍ NEBO ZADNÍ KOLO?
(G. B. SHAW)

POPRVÉ

ALENA BUBENÍČKOVÁ, 3. B

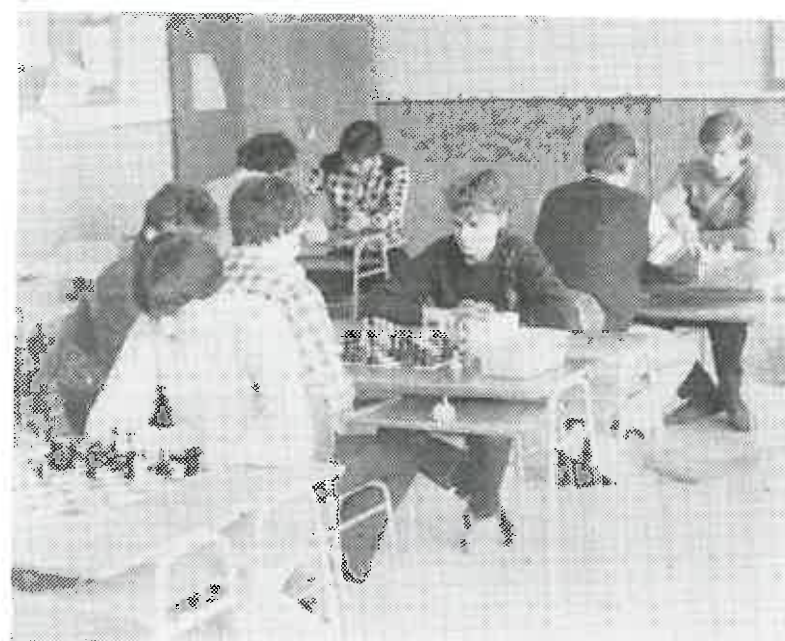
Tvé žhavé oči nahlédly mi do nitra,
prstencem mých zábran zbraň tvá pronikla.
Tvé ruce hledají mé tělo z plamene
moje, tvoje oči jsou teď láskou zmámené.
Moje, tvoje ústa jsou teď jeden bod,
moje, tvoje srdce buší o překot.
Nepočítej moje, tvoje,
zašeptals mi do vlasů,
je to přece naše
umřít pro krásu.

Z celostátního finále v košíkové — Chrudim r. 1988
zleva stojící: I. Marešová, K. Bínová, I. Křikavová,
J. Uhlířová, M. Danihelová
zleva ve dřepu: K. Davidová, B. Havlová,
E. Uhlířová, P. Hožková, trenér Zd. Holý

Písemné maturitní zkoušky
z matematiky r. 1987—88

Momentka ze školního
šachového turnaje — r. 1987

**Přehled umístění dívčích a chlapeckých družstev
ve středoškolských hrách**

KAREL HAVEL

Šk. r.	druh	okresní kolo	krajské kolo	celost. finále	okresní kolo	krajské kolo	celost. finále
1981/82	atletika						
	košíková	1.	2.		1.	1.	13.
	odbíjená	1.	4.				Nitra
	ZBV*	1.	7.				
1982/83	JP*				1.	3.	
	atletika				1.	1.	13.
	košíková	1.	2.				Pardubice
	odbíjená						
	ZBV						
1983/84	JP	2.			3.		
	atletika	1.	5.				
	košíková	1.	2.		1.	2.	
	odbíjená	1.	3.		1.		
	ZBV	2.	6.		1.	8.	
1984/85	JP	1.	3.		2.		
	atletika	1.			1.	1.	nebylo
	košíková	1.	2.		1.	3.	
	odbíjená						
	ZBV	2.	8.		1.	8.	
1985/86	JP	1.	5.		1.	2.	
	atletika	1.	2.		1.	1.	*
	košíková	1.	2.		1.	1.	*
	odbíjená	1.			2.		
	ZBV	2.			1.		
1986/87	JP	1.	4.		2.		
	atletika	1.	2.		1.	4.	
	košíková	1.	1.		2.		
	odbíjená	1.	2.	8.	1.	5.	
	ZBV	1.	12.	Litoměřice	1.	8.	
1987/88	JP	1.			1.		
	atletika	1.			1.		
	košíková	1.	1.	7.	1.	2.	
	odbíjená	2.		Chrudim	1.		
	ZBV	1.	15.		1.	7.	
1988/89	JP	1.			1.		
	atletika	1.	5.		1.		
	košíková	2.			2.		
	odbíjená	1.	5.		2.		
	ZBV	1.	13.		1.	11.	
1989/90	JP						
	atletika	1.			1.		
	košíková	1.	2.		2.		
	odbíjená	2.			1.		

Vysvětlivky:

ZBV — Závod branné všestrannosti

JP — Jubilejní pohár, soutěž ml. dorostu v atletice

** V r. 1986 proběhlo celostátní finále v košíkové před termínem krajského kola. Jihočeský kraj reprezentovalo družstvo gy Strakonice. V atletice se termín finále kryl s termínem maturitních zkoušek na naší škole.

Dvojnásobné účasti v celostátním finále v košíkové dívek a v atletice chlapců si zvláště ceníme. Naše gymnázium není nijak specializováno, přesto studenti úspěšně konkurovali školám sportovně zaměřeným. Zde se zúročuje poctivá soustavná práce zejména pelhřimovských trenérů v košíkové a pacovských v atletice a také pelhřimovských, žirovnických a novorychnovských v odbíjené.

SEN

MARTIN POLÁČEK, 3. C

Jdeme spolu do kina,
povídáme si o všem, co je krásné,
že se máme rádi, je nám jasné,
Díváme se na film,
sloužící spíš jako záminka ke schůzce.
Ani mistr mim by gesty nevyjádřil,
co se mlčky děje v našich duších,
když tě vedu domů a držíme se za ruce;
jak nám srdce bláznivě buší.
Lehký větřík ti vmete smítku do vlasů,
něžně ji sfouknu,
nesměle tě objemu kolem pasu
— podívej, hvězdy — zvedneš hlavu
a já ti dám první pus.
Provinile se ti dívám do očí,
ty se usměješ a jiskra naděje v lásku
mi do srdce přeskochí.

*Dívčí pěvecký sbor gymnázia
při slavnostním znovuodhalení busty
T. G. Masaryka ve vestibulu školy*

TAJEMSTVÍ ÚSPĚCHU V ŽIVOTĚ NENÍ DĚLAT, CO SE NÁM
LÍBÍ, ALE NALÉZAT ZALÍBENÍ V TOM, CO DĚLÁME.
(THOMAS ALVA EDISON)

HESLA - COLOR

(schůze) dejme tomu SSM

JAN MACHÁČEK, 3. C

Za devatero oběžníky
a možná kde se dá,
sešla se beseda.
Když přivítali účastníky,
hned schůze zasedá,
promluví předseda.

„Soudružky, soudruzí,
sešli jsme se, doufám, v hojném počtu.
Vítám vás na schůzi.
V referátu si zas pěkně počtu.

Každý den v týdnu prý nám barvou září,
což problém jest.
Ty barvy totiž nejsou v kalendáři.
Buď práci čest!

Na problém, jenž si barva říká,
neboť je veliký,
jsem pozval dneska odborníka.

A varuji vás znova,
nemám rád komiky.
Expert se ujme slova.“

V pondělí žlutá oblaka se klenou,
vzduch v úterý je svěží, růžolící,
ve středu mívám hlavu vybilenu,
ve čtvrtek chytám modrou motolici.
Zelený pátek jako rudé máky
sobotou barví zlatou neděli.
Či z šedi jen mě přecházejí zraky?
Jakou má vlastně barvu pondělí?
Zraky mi přecházejí na červenou,
však semafor, když oslep nesvítící
příslušník stojí s rukou napřaženou.
Zelený panák — můžem přes silnici.
Barvy jsou život, černá s bílou taky,
když raší barvy, z hvězd se chumelí.
Šedé jsou prach i smog a paneláky.
Jakou má vlastně barvu pondělí?

„Soudruzí, buďme veselí,
a rozjasněme tvář!
Proč máme zkoumat pondělí?
Nač barvit kalendář?
Kdo předpisuje barvy světa,
chce spoutat slunce zář,
neví, jak s duhou krásně je tu,
je pitomec a lhář.

Budoucnost barvy nadělí.
Ten, kdo je předem rozdělí
jak špatně psaný snář,
kdo předem píše každou větu,
chce k všemu komentář,
přelévá moře přes pipetu,
je pitomec a lhář.
Proč má mít každé pondělí
na věky stálou tvář?
Život nám lekci udělí,
ten kašle na diář.
Změna je život v plném květu
a každý puntičkář,
jenž ho chce spoutat do korzetu
je pitomec a lhář.
Kdo pro stromy les nevidí,
dal rozum na oltář.
Kdo barvám změnu závidí,
je pi . . .“
„Je pionýr a dost!“
vykřikl kdosi z davu
a dodal maje zlost:
„Sic urazím ti hlavu.
Kdo barvy stále mísí
a s časem je mění,
ten hledá kompromisy,
nenajde řešení!“
Ač tento projev zazněl kuse,
hlásí se další do diskuse:
„Proč se máme kompromisům stále vyhýbat?
Diplomaté ku dohodě, nikdy spěti nelení,
aby koza byla celá a vlk neměl hlad.
Vždycky všechny potěšilo kompromisní řešení.
Nechci vám tu barvy strídat,
ni malovat duhu,
chci jen prohlášení vydat,
jenž vám přijde k duhu:
Nemalujte nejrůznější barvy v zimě, v létě,
nedělejte zbytečně si šmouhy na paletě,
to se přece nedá.
Duha věští bouřku v poli,
ať jsou barvy jakékoli,
nejlepší je šedá.“

Zatím ale schůze bouří.
Předseda se slova chyt,
mluví, až se z něho kouří—
zkusí schůzi uklidnit:
„Zanechte slovních klání
a přestaňte se prát.
Problémy beze ztrát
vyřeší hlasování.

Většiny názor rozhodl při
šedivá k barvám nepatří.“

NENÍ HORŠÍ ZLODĚJ NEŽ ŠPATNÁ KNIHA.
(ITALSKÉ PŘÍSLOVÍ)

NIC NEMRZAČÍ ČLOVĚKA TAK STRAŠNĚ JAKO TRPĚLIVĚ,
POKORNÉ PODROBOVÁNÍ SE VNĚJŠÍM OKOLNOSTEM.
(M. GORKIJ)

Promluvil kdosi v diskusi
a všichni na něj hleděli.
Doufali, že se pokusí
odhalit barvu pondělí
a prones projev převeliký,
neb nechtěl vyjít ze cviku:
„Pondělí voní jako střepy.
Buď pozdravena neděle!
Jsem zvědav, kdo ty střepy slepí
a udělá to bez řečí.
Po poli posedaly vrány
a zakdákaly vesele.
Hledáme v horách velikány,
lidstvo je přesto největší.“

Nežli se všichni zamysleli,
předseda řek, ja bledý celý:
„Řešení nenašli jsme zas.
Za chvíli vyprší náš čas.
Příroda strádá tuze,
počkáme raděj do léta.
Přednesu závěr schůze,
řka s rozhodností Hamleta:
„Pryč s šedí dnů a šedí slova,
jen v barvách svět se zachová,
šedá je lebka Yorickova,
a šedá kůra mozková.“

(Úryvek z rozsáhlé básně)

P.P.P.C. PŘÍPAD PRO PRIMÁŘE CIMICKÉHO

VĀCLAV VLK, 4. B

„A představ si, že toho Jana Cimického, který napsal knížku, co sis koupil, znám dokonce osobně,“ povídám tuhle příteli u šálku kávy. Zatvářil se udiveně. „Ale nepoznal jsem ho jako pacient na bohnické psychiatrii. Celé to je trochu složitější,“ řekl jsem tajemně. „Začalo to všechno jednou v noci, asi před měsícem. Ačkoliv se mi to často nestává, zdál se mi sen. A to velmi zajímavý. Potkal jsem se s takovými malými mužíky. Vypadali přesně jako ufoňi z Dikobrazu, ale nebyli zelení, nýbrž žlutí. Oznámili mi slavnostně, že vstoupili na tři dny do mého života, aby mě sledo-

vali. Nic víc, nic míň. Říkám si v tom snu, že se mi to asi jen zdá, ale žlutí panáčkové trvali na svém, a když jim prý nevěřím, tak mi dají občas vědět. Tu a tam prý objevím žluté kolečko, tečku, skvrnu. Zeptal jsem se jednoho toho „žlutáška“, jestli mi neublíží. V žádném případě, jen prý nemám před nikým zlehčovat význam jejich mise, neboť pak by mi oni, staří dobráci, museli způsobit malou nepříjemnost. „Pamatujte si to!“ naléhal mimozemšťan se zdviženým ukazováčkem. Žlutým samozřejmě.

Ráno zahubí sny. Byl bych si nevzpomněl na tento krkolomný noční příběh, kdybych byl neobjevil na levé manželě košile malý žlutý flíček. Uvažoval jsem, sakra, kde jsem se to zamazal, nová košile, jsem já to nešika a tak podobně — a vtom jsem si vzpomněl na ty mužíky a v duchu jsem se zasmál. Večer doma otevřu noviny a vedle Havla ne žlutý mužiček, ale malý žlutý bod v rohu stránky. Jak člověk dokáže být pověřivý, nebo jak bych se vyjádřil! Začínal jsem si myslet, že jsem doopravdy objektem jakéhosi výzkumu. Takový nesmysl! Druhý den mě nevydělil puntík v barvě citrónu na desce psacího stolu, nebyl jsem překvapen, když jsem našel toto znamení třeba na stravnice. Dohromady jsem ho našel asi desetkrát. Přiznám se, že jsem se tím trochu bavil. Po třech dnech žlutá ufo-znamení zmizela a já jsem na celou věc skoro zapomněl.

Před týdnem jsem jel z Prahy domů autobusem. Vedle mě seděl nějaký muž, asi čtyřicet let. V Benešově jsme započali rozhovor, a tak jsem se dozvěděl, že se jmenuje Cimický, je primářem na bohnické psychiatrii, jede na Vysočinu na chalupu a že vedle receptů píše občas taky knížky. Ve Vlašimi jsem se ho zeptal: „Pane doktore, řekněte mi, jaký máte názor na tuble věc. Zdálo se mi . . .“ A vypravoval jsem mu celý příběh o žlutých mužičcích a skvrnách. Odpověděl mi, že píše různé věci i neuvěřitelné, ale tohle je prý už „silná káva“. (Ta přede mnou je zase nějaká slabá. To jen tak mimochodem.) „Jste přepracován, unaven. Chtěje se odpoutat od problémů všedního dne, uvěřil jste tomuto iracionálnímu bludu,“ vysvětloval mi trpělivě. Vidíš, že z něj mluvil současně literát i psychiatr. Oponoval jsem mu, tehdy jsem ještě tomu svému snu příliš nevěřil, v tom duchu: „A důkaz máte nějaký, ha?“ „Celá diagnóza je jednoznačně prokazatelná už tím, že o daném žlutém objektu kruhového tvaru o poloměru řádově v milimetrech je třeba konstatovat, že je objektivně pozorovatelný jen pro osobu trpící oním bludem, který odborně nazýváme Haltungs syndrom, žlutá varianta,“ uzemnil mě s odborným nadhledem, až se mi z toho hlava zatočila. Vážné to prý není. Vyprávěl mi svůj pohled na věc pan Cimický až do Pelhřimova. Delší čas jsem o jeho slovech přemýšlel a ke svému štěstí jsem mu dal za pravdu. Nevěřím už, že každá žlutá skvrna je důkaz o existenci a činnosti mimozemských civilizací. Tyhleť Dänikenové a spol. jsou strašně nebezpeční, a tak tomu nikdy nepodlehni,“ zakončil jsem chvatně svůj příliš dlouhý monolog. „Proč jsi tak zakřiknul, můj příteli, nějak tě to sebralo,“ zeptal jsem se vesele svého posluchače, když jsem dopil kávu. „Žlutá skvrna.“ „No jo, viděl jsem ji, ale byl to . . .“ „Nech mne domluvit,“ přerušil mě přítel velmi netrpělivě. „Tady, na talířku, pod šálkem.“ Viděl jsem ji naprosto jasně, zřetelně. Žlutá skvrna! Krátce jsem zaváhal. „No a podívej se, já ji vůbec nevidím. Přesně podle doktora Cimického. Asi jsem tě tím bludem, žlutá varianta, nakazil,“ zalhal jsem vítězoslavně. „Platíme.“ Černý „lógr“ si kecnul na moje kalhoty. Jsem já nemehlo, převrhnout na sebe dopitou . . . Stirnul jsem. Vždyť je to úplně jasné. Pomsta žlutých mužíků.

I HLOUPOST JE PRODUKTEM VYSOCE ORGANIZOVANÉ
HMOTY.
(M. KENDA)

PŘEVZALI JSME VLÁDU NAD MNOHA VĚCMI, DOBÝVÁME
VESMÍR, ALE DOSUD JSME SE NENAUČILI ŘÍDIT SAMI
SEBE.

(JOSEF CHARVÁT)

PROFESORSKÝ SBOR VE ŠKOLNÍM ROCE 1990-1991

Stanislav Makovec, B, Ch, ředitel školy
Jaroslav Zíka, D, Č, zástupce ředitele
PhDr. Jarmila Bílkovská, A, Nor
Jan Bílkovský, A, N
Alfred Bruch, F, Ch, M
Jaroslav Burian, Č, A, N, vyučuje jako důchodce
Jan Čech, B, Ch
Marie Davidová, M, Z
PhDr. Bohuslava Dvořáková, Č, N
Karel Havel, TV, B
Jiřina Hofmanová, M, F
Zdeňka Hronová, odborné předměty
RNDr. Josef Jírů, M, F
Miloslav Kovář, M, Ch
Jana Kynčlová, F, M
PhDr. Jaroslav Kyrš, Č, R
Ilona Lišková, Č, ON
Svatava Matějková, M, F
Ivana Matějů, R, ON
PhDr. Hana Michalčíková, R, Fr
Jana Neděľčevová, Č, N
Ing. Vladimír Němec, odborné předměty
Miroslav Pech, TV, Z
Miroslav Příbyl, R, Č
Květa Slavětínská, D, Č
Václav Šír, B, Ch
Miroslava Šmrhová, Č, Fr, D
Ing. Věra Tomečková, odborné předměty
Jarmila Trpáková, A, vyučuje jako důchodkyně
Blanka Veverková, B, TV
Ladislav Vojna, B, Z
Marie Vojnová, TV, Č
Ladislav Zrzavý, M, TV
Marta Lisová, 2. ZŠ Pelhřimov, A
Květoslava Štěpánová, 2. ZŠ Pelhřimov, VV, R

A. Bruch	J. Bílkovský
L. Vojna	L. Zrzavý
I. Lišková	M. Kovář
M. Davidová	J. Kyrš
Z. Hronová	M. Příbyl
V. Šír	J. Čech
V. Němec	M. Pech
J. Zíka	K. Havel
J. Jírů	
B. Dvořáková	
V. Tomečková	
J. Kynčlová	
J. Bílkovská	
K. Slavětínská	
B. Veverková	
H. Michalčíková	
S. Makovec	
M. Vojnová	
S. Matějková	
J. Hofmanová	

HODNOCENÍ ČLOVĚKA MÁ VYCHÁZET Z TOHO, CO DÁVÁ,
 NE Z TOHO, CO JE SCHOPEN ZÍSKAT.
 (ALBERT EINSTEIN)

*Profesorský sbor gymnázia
 ve školním roce 1990/91*

SEZNAM ŽÁKŮ VE

ŠKOLNÍM ROCE 1990-1991

Prima **Třídní profesorka Svatava Matějková**

Jana Bínová, Jana Behová, Romana Brodská, Jan Davídek, Pavel Dlouhý, Ilona Dolejšová, Petr Duffek, Jaroslava Fauová, Ea Hložková, Lenka Hodová, Miroslav Cháb, Petra Chodurová, Helena Krtičková, Miroslav Kubiska, Stanislava Kubíčková, Peter Slánský, Tomáš Kuklík, Vladimíra Ladmanová, Tomáš Macek, Ondřej Maška, Petro Musilová, Pael Satrapa, Eva Schubertová, Martina Skořepová, Petra Slavíková, Zita Strnadová, Martin Pošvář, Petra Urbánková.

I. A — humanitní **Třídní profesor dr. Jaroslav Kyrš**

Aleš Boťa, Jaroslava Březinová, Martin Dalík, Petr Dědouch, Zita Dlouhá, David Hampl, Pael Háva, Jitka Hernová, Petr Houser, Aleš Houška, Andrea Charousková, Petra Jančíčková, Tomáš Karas, Alena Kolářová, Marta Kosová, Dita Kratochvilová, Jana Lhotská, Jana Macháčková, Miroslava Marešová, Stanislava Martínková, Kateřina Matějková, Jiří Morava, Hana Nováková, Tomáš Pípal, Petr Roubal, Iveta Severová, Jan Strašik, Dagmar Trnková, Zuzana Vašinová, Dita Vaverková, Andrea Vyvadilová, Marika Zankerová, Šárka Zbrojčková, Markéta Zemanová, Markéta Žáčková.

I. B **Třídní profesorka Zdenka Hronová**

František Bína, Alena Dvořáková, Filip Gol, Jaroslav Hamrle, Edita Holánková, Tomáš Horák, Petra Klátílová, Viktor Kučera, Blanka Langrová, Ivana Lisová, Stanislava Mašátová, Jana Mazancová, Miroslav Norek, Jiří Novák, Marie Nováková, Jana Oltová, Soňa Oubrechtová, Ondřej Pangrác, Lenka Petránková, Michal Posekaný, Jiří Praveček, Jana Příbylová, Iveta Psotová, Jitka Římalová, Dušan Strašik, Petr Strnad, Lenka Svobodová, Monika Šimonová, Martina Šlaková, Karel Štolba, Zdeněk Váňa, Jiří Vondrák, Jiří Vránek, Jana Ziskalová, Petr Zlatuška.

I. C **Třídní profesor Ladislav Vojna**

František Babický, Aleš Brodský, Roman Brož, Petr Dvořák, Zdeňka Dvořáková, Robert Fialka, Jitka Herinková, Jakub Hurda, Leona Janků, Petra Janků, Romana Kocourková, Anna Kopecká, Renáta Koželuhová, Pavel Kranda, Petra Kuklíková, Jan Kunscher, Vladimír Másilko, Jiří Matějka, Libor Musil, Václav Musil, Jitka Novotná, Andrea Pechová, Jiří Pelíšek, Jarmila Petrů, Petra Pípalová, Tomáš Podhorský, Alena Pravečková, Tomáš Rokoský, Egon Rosenkranz, Blanka Smrčinová, Marie Šeredová, Andrea Škeříková, Jan Škoda.

II. A **Třídní profesor RNDr. Josef Jirů**

Miloš Beran, Jan Drobil, Karel Fuka, Markéta Fuková, Anna Haberlová, Ludmila Hadravová, Pavla Hájková, Jaromír Herina, Kateřina Holická, Klára Keslová, Jan Kimmer, Jiří Kočí, Zdena Kölbllová, Dagmar Košutová, Josef Kříž, Pavlína Kubecová, Jiří Kubeš, Kateřina Kuchařová, Václav Machek, Marie Majerová, Jan Mazanec, Pavel Novák, Milena Novotná, Věra Provázková, Vlastimil Průcha, Miroslav Příbyl, Hana Římalová, Věra Strnadová, Alena Stupková, Libor Štefl, Dita Trnková, Lucie Veverková.

II. B **Třídní profesor Jan Čech**

Pavla Burianová, Vendula Dvořáková, Pavlína Horová, Renata Charousková, Pavel Klubal, Irena Kněžů, Ivana Kolářová, Roman Kovář, Iva Křivánková, Karla Lepešková, Jiří Liška, Michal Liška, Luboš Maule, Pavel Morava, Monika Mračková, Jan Novák, Marie Olšarová, Michaela Ottová, Jaroslava Pahrová, Václav Pech, Petra Povondrová, Martin Pražan, Marek Průša, Helena Sejková, Andrea Skokanová, Jitka Strakoá, Zdenka Šimková, Michal Tomšů, Romana Váňová, Pavel Vichr, Miloš Vlach, Jana Vránková, Rudolf Vyhnaněk, Monika Zajícová, Jan Zoubek.

II. C **Třídní profesor Václav Šír**

Hana Bačínová, Jan Brázda, Michal Bulíček, Karel Červenka, Lenka Dvořáková, Pavel Hájek, Markéta Hájková, Dana Houšková, Karel Janáček, Ivana Jirsová, Erika Kuchařová, Petra Macková, Michaela Malínková, Lenka Marková, Iveta Matějková, Jana Matějková, Markéta Matiová, Lenka Norčková, Michal Novák, Tomáš Novák, Jana Peterová, Monika Petrů, Eva Plášilová, Lenka Přádná, Pavel Převor, Karla Radostová, David Schober, Martina Smrčková, Eva Sukdoláková, Pavel Šimánek, Jitka Štefanicová, Josef Štěpán, Lucie Tichá, Daniel Urbánek, Dušan Vichr, Soňa Vlková, Pavla Vratíšovská.

III. A **Třídní profesor Ladislav Zrzavý**

Věra Baginová, Daniel Behina, Hana Benešová, Marie Bradová, Vladimír Dvořák, Pavel Hlavnička, Jarmila Chadimová, Martina Janoušová, Tomáš Kimmer, Vratislav Kolář, Bohumil Kožich, Markéta Krausová, Václav Kučera, Mirko Kynčl, Miroslav Matějka, Olga Matějů, Vendula Mazancová, Petr Macháček, Silvie Pechová, Aleš Pektor, Lenka Pípalová, Ladislav Píša, Pavel Plechatý, Renáta Příbylová, Jan Rejzek, Aleš Rudišar, Petr Ságl, Miloš Soukup, Martin Svárovský, Bedřich Štáfl, Jarmila Tomcová, David Štěrba, Jana Vacíková, Libuše Záběhlíková.

III. B **Třídní profesor Jan Bílkovský**

Jindřich Albrecht, Martina Bednaříková, Eva Beránková, Ilona Blažková, Tomáš Brixí, Ivan Bumba, Šárka Davidová, Renata Doležalová, David Dvořák, Radek Dvořák, Alexandra Dvořáková, Veronika Hofírková, Monika Charvátová, Nikola Jenšíková, Miroslav Kapoun, Helena Koukalová, Naděžda

ČETBA PĚKNĚ KNIHY JE NEPŘETRŽITÝM DIALOGEM,
V NĚMŽ KNIHA MLUVÍ A NAŠE DUŠE ODPOVÍDÁ.
(ANDRÉ MAUROIS)

ŽÁDNÁ MOC TOHOTO SVĚTA, KDYBY SE S CELÝM PEKLEM
SPOLČILA, NEUDRŽÍ NÁROD VZDĚLANÉHO, UŠLECHTILÉHO
A STATEČNÉHO LIDU V PODDANOSTI A OTROCTVÍ.
(T. G. MASARYK)

NOČNÍ NEBE

JAN ROUBAL, 3. B

Kuberová, Jan Lisa, Lukáš Malínek, Magdaléna Matušková, Jiří Míka, Bohumír Molík, Petr Novák, Soňa Pechová, Michaela Pliešovská, Zdenka Průšová, Luděk Rašek, Jana Seidlová, David Skořepa, Pavel Šedivý, Markéta Štěpánová, Denisa Štursová, Václav Tůma, Gabriela Tyrolová, David Valenta, Libor Vítů, Miloslava Vlčková, Vladislava Vybíralová, Hynek Zlatuška.

III. C Třídní profesorka ing. Věra Tomešková

Helena Čechová, Jindřich Hamrle, Miloslav Herna, Jiří Charousek, Olga Jírů, Jana Jiříčková, Vladimír Kasal, Ilona Kocourková, Martina Kochová, Monika Kulíková, Martina Kuzdasová, Martina Laňková, Tomáš Mádl, Jiří Míka, Libor Musil, Otakar Petřů, Michal Plášil, Helena Pokojová, Luboš Prokeš, Hana Průšová, Aleš Rajdlík, Martina Rákosová, Martin Repáč, Libor Růžička, Pavlína Smolíková, Věra Soukupová, Martina Stará, Michal Šimon, Marcela Švandová, Václav Vaněček, Jana Váchová, Lenka Veselková, Jana Vilímková, Martina Vlková, Ivana Vrbatová, Roman Zátorský, Martin Zedníček.

IV. A Třídní profesor Miroslav Příbyl

Petr Balek, Iveta Buřičová, Radek Čekal, Kateřina Davidová, František Diviš, Lenka Drbalová, Karel Haza, Petra Havlů, Ilona Honzlová, Ivana Janů, Věra Kněžů, Radim Kořínek, Jaromír Kříž, Marie Musilová, Marie Novotná, Gabriela Pacnerová, Alena Paterová, Veronika Pfaurová, Helena Plíhalová, Lenka Posekaná, Bohumila Puldová, Radek Sedláček, Dana Smrčková, Luboš Šedivý, Pavel Šibra, Pavla Šimků, Ilona Štěpánková, Stanislav Švec, Josef Toul, František Vesec, Alena Vítková, Milan Zajíc.

IV. B Třídní profesor Karel Havel

Dana Bačínová, Monika Bambulová, Jiří Bartoška, Jan Čaněk, Jana Čermáková, Pavlína Červenková, Jana Hanzálková, Leona Hrnčířová, Libor Jelínek, Drahoš Kadlec, Aleš Kostka, Marie Koubková, Daniela Králová, Petra Krátošková, Alena Kubátová, Jiří Majer, Jana Michálková, Radovan Mikeš, Monika Moravcová, Markéta Moudrová, Bohuslav Palán, Miroslav Pavlíček, Robert Piwko, Stanislav Průša, Roman Tomec, Iva Trnková, Eva Uhlířová, Vladěna Vilímková, Jana Vytisková, Markéta Zaňáková, Josef Zíka, Zdeněk Zíka.

IV. C Třídní profesorka dr. Hana Michalčíková

Roman Blažek, Karel Brázda, Lubor Brázda, René Decastelo, Irma Dobrová, Martina Dolejšová, Jana Fikrlová, Milan Hanuš, Lenka Janoušková, Gabriela Kohoutová, Roman Kubálek, Jan Ludvík, Jan Markvart, Lenka Muselová, Šárka Muselová, Lucie Němcová, Helena Pechová, Bohumil Petřů, Zbyněk Plesník, Marta Rodová, Stanislava Smíšková, Radek Svoboda, Milan Šimánek, Marta Šimková, Helena Tornerová, Ivana Uttendorfská, Andrea Větrovská, Richard Vlk, Jaroslava Votápková, Andrea Zavadilová, Jan Zedníček, Zdislava Zíková.

Jdu nocí plný nádherné osamělosti

Shrbené břízy s rozpuštěnými vlasy

Přešlapují podél cest

A tváří se, že na mě něco vědí

A nepovědí

Foukl jsem do pampelišky

A hvězdy se rozlétly po nebi

Usadily se kolem mne a čekají

Točí se mi hlava a nevím

Co jim mám říci

Se zvrácenou hlavou a pusou dokořán

Mlčím a cítím

Řev ticha

A dálku

A smysl

A cíl

NEJZTRACENĚJŠÍ ZE VŠECH DNŮ JE DEN,
KDY JSME SE NEZASMĚLI.
(NICOLAS CHAMFORT)

TŘEMI CESTAMI MŮŽEME DOJÍT K MOUDROSTI.
PRVNÍ JE CESTA ZKUŠENOSTI — TO JE CESTA NEJTĚŽŠÍ.
DRUHÁ JE CESTA NAPODOBENÍ — TO JE CESTA NEJLEHČÍ.
TŘETÍ JE CESTA PŘEMÝŠLENÍ — TO JE CESTA
NEJUŠLECHTILEJŠÍ.
(KONFUCIUS)

OBSAH

	Strana
Proměny (Stanislav Makovec)	3
Vzpomínání na čtyři urozené (Zbyněk Vavříň)	6
Šmat (Dušan Tomášek)	10
Suplent František Naske (ThDr. Zdeněk Soušek)	12
Po dvaceti letech (Jiří Mádlo)	13
Profesorský sbor 1981—1991	17
Absolventi	19
Poznáváme svět (Jan Bílkovský)	24
SOČ a FO (dr. Josef Jírů)	27
Olympiáda v českém jazyce, Napínáček (Marie Vojnová)	28
Poprvé (Alena Bubeníčková)	30
Přehled umístění ve středoškolských hrách (Karel Havel)	32
Sen (Martin Poláček)	33
Hesla — color (Jan Macháček)	34
Případ pro primáře Cimického (Václav Vlk)	36
Profesorský sbor ve školním roce 1990—91	38
Seznam žáků ve školním roce 1990—91	40
Noční nebe (Jan Roubal)	43
Obsah	44
Inzerce	45

Poděkování

Redakční rada Výroční zprávy a ředitelství gymnázia děkuje všem, kteří se zasloužili o to, aby tato publikace mohla být vydána, jmenovitě děkujeme za finanční pomoc JUDr. J. Doubkovi a za grafickou úpravu p. Zdeňkovi Vonáskovi.

MYŠLENÍ JE NEJTĚŽŠÍ PRÁCE, JAKÁ EXISTUJE.
TO JE PRAVDĚPOBNĚ TAKÉ DŮVOD, PROČ TAK MÁLO LIDÍ
MYSLÍ.
(HERNY FORD)

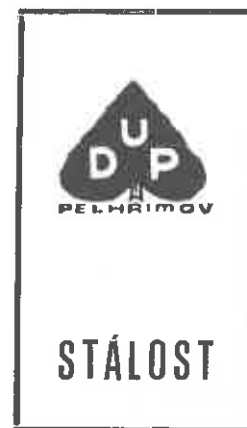
ŽIVOT VŠECHNY LIDI VYROVNÁVÁ: TOHO, KDO VYNIKÁ,
OBJEVÍ TEPRVE SMRT.
(G. B. SHAW)

PRÁH K
minulosti
(s obdivem)
PŘEKROČÍTE,

VSTOUPÍTE-LI ZA
POUČENÍM I ZA ZÁBAVOU
DO PELHŘIMOVSKÉHO
MUZEA

HISTORIE JE PRO MNE SKOBA, NA KTEROU VĚŠÍM
SVŮJ OBRAZ.
(ALEXANDR DUMAS)

3
esa

**DRUŽSTVO PRO VÝROBU
KOŽENÉ GALANTERIE
PELHŘIMOV**

PSČ 393 17, Telefon 5131-9, Telex 68260

„JAK ÚSMĚV DO KUFRU KDYŽ ZAVŘEŠ...“
(W. SHAKESPEARE)

· obrazy · kresby ·
· grafika ·
zdeněk vonásek

ČÍM VÍCE NĚCO MĚNÍME, TÍM VÍCE JE TO TOTÉŽ.
[A. DUMAS]

*Vstupní hala bývalé Masarykovy školy
chlapecké — nyní gymnázium.
Průhled do chodby, v níž je dodnes MŠ*

K O M E R Č N Í B A N K A

POBOČKA

P E L H Ř I M O V

- uzavírá korunové a devizové obchody
- vede korunové a devizové účty
- nabízí úrokově výhodné depozitní služby
- zajišťuje platební styk
- poskytuje komplexní směnářské služby
- zprostředkovává prodej cenných papírů
- zajišťuje poradenskou činnost
- nabízí další specifické služby

K O M E R Č N Í B A N K A

V A Š O B C H O D N Í P A R T N E R !
